

บทนำ

อากาศวันนั้นหิมะและหนาวเยือก และพวกสุนัขก็ไมยอมดมกลิ่น นางหมาสีดำตัวใหญ่สุดจุมกหนึ่งทีที่รอยตีนหิมะ ก่อนจะถอยหลังและวิ่งห่างซุกหว่างขากลับไปหาฝูงซึ่งขดตัวอยู่ด้วยกันอย่างทุกซทหริมฝั่งแม่น้ำ ขณะที่สายลมบาดเนื้อ เซ็ตต์ก็รู้สึกถึงสายลมเช่นกัน มันแหงทะเลซึ้นหนึ่งเคี้ยวและผ่าขนสัตว์สีดำที่เขาสวม อากาศหนาวเกินไปสำหรับทั้งคนและสัตว์ แต่พวกเขาก็อยู่ที่นั่นแล้ว เขาเบะปากและเกือบรู้สึกได้ถึงผีพุงพองที่ปกคลุมแก้ม และคอของเขาที่กลายเป็นสีแดงและรู้สึกโกรธ *ข้าควรจะได้ปลอดภัยอยู่ที่ผากำแพง ดูแลฝูงเรเวนบ้างพวกนั้น และก่อไฟให้เมสเตอร์เอมมอนผู้เฒ่า* เพราะเจ้าลูกนอกสมรส จอน สโนว์ คนเดียวที่ชิงตำแหน่งนั้นไปจากเขา จอนกับเพื่อนตัวอ้วน แซม ทาร์ลี เป็นความผิดของพวกนั้นที่เขาต้องมาอยู่ที่หนาวแทบแข็งตายกับฝูงหมาล่าเนื้ออยู่กลางป่าผีสิงเช่นนี้

“เจ็ดนรกเอ๊ย” เขากระซอกเชือกล่ามอย่างแรงเพื่อดึงความสนใจจากพวกสุนัข *“แกะรอยเข้า ไอ้หมาเฮงซวย นั้นรอยตีนหิมะนะ พวกแกอยากกินเนื้อหรือเปล่า หาให้เจอ!”* แต่ฝูงหมาล่าเนื้อกลับยิ่งซุกตัวแน่นขึ้นและส่งเสียงโหยหวน เซ็ตต์ตัวดแล่สั้นๆ เหนือหัวพวกมัน และนางหมาสีดำก็คำรามใส่เขา *“เนื้อหมาก็คงอร่อยไม่แพ้เนื้อหมี”* เขาเตือนมัน ลมหายใจจากทุกคำพูดของเขา กลายเป็นน้ำแข็ง

ลาร์ก ชาวเกาะสามพี่น้อง ยืนกอดดอกโดยซุกมือทั้งสองไว้รักแร้ เขาสวมถุงมือขนสัตว์สีดำ แต่ก็บ่นไม่หยุดว่านิ้วของเขาเย็นจนแข็ง *“มันหนาว*

เกินกว่าจะออกเล่า” เขาบอก “ช่างหมีตัวนี้เถอะ มันไม่คุ้มให้เราหนาวตายหรอก”

“เรากลับมือเปล่าไม่ได้ ลาร์ก” พอลตัวจ้อยพึมพำผ่านหมวดคราสีน้ำตาลที่ปกคลุมใบหน้าส่วนใหญ่ของเธอ “ลอร์ดผู้บัญชาการต้องไม่ชอบแน่” มีน้ำแข็งอยู่ใต้จมูกบี๊ๆ ของชายร่างใหญ่ตรงที่น้ำมูกของเขากลายเป็นน้ำแข็งมือใหญ่เหอะหะที่สวมถุงมือขนเฟอร์หนากำด้ามหอกไว้แน่น

“ช่างหมีใเม่านั้นด้วย” ชาวเกาะสามพี่น้องบอก เขาเป็นชายร่างผอมที่มีเครื่องหน้าคมและมีตาหลุกหลิก “ยังไม่มอร์มอนต์ก็จะตายก่อนฟ้าสว่างอยู่แล้ว จำไม่ได้สิ ใครจะไปใส่ใจว่าเขาชอบอะไร”

พอลตัวจ้อยกะพริบตาเล็กๆ สีดำ บางทีหมอนั้นอาจลึ้มไปแล้ว เซ็ตต์คิด เขาโง่งงพอจะลึ้มได้เกือบทุกอย่างนั่นละ “ทำไมเราต้องฆ่าหมีใเม่ด้วยเราก็คำนี้ไปโดยไม่ยุ่งกับเขาไม่ได้หรือ”

“เจ้าคิดว่าเขาจะปล่อยเราไปเรื่อยๆ” ลาร์กถาม “เขาจะตามล่าเรา เจ้าอยากถูกล่าหรือไง ไอ้หัวขี้เลื่อย”

“ไม่” พอลตัวจ้อยตอบ “ข้าไม่อยากถูกล่า ไม่เลย”

“นั่นเจ้าจะฆ่าเขาไหมล่ะ” ลาร์กถาม

“ฆ่า” ชายร่างใหญ่กระแทกปลายหอกกับตลิ่งที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง “ข้าจะฆ่า เขาไม่ควรตามล่าเรา”

ชาวเกาะสามพี่น้องเอามือออกจากรักแร้และหันมาหาเซ็ตต์ “เราต้องฆ่าพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหมดนะ ข้าว่า”

เซ็ตต์เบือนหน้าที่จะฟังเรื่องนี้เต็มที “เราพูดเรื่องนี้จบแล้ว หมีใเม่ตายแล้วก็เบลนจากซาโดว์ทาวเวอร์ กล้วยกับเฮนที่โซคร้ายจับสลากต้องเข้าเวรพิทักษ์พอดี ไตเวนกับแบนเนนที่เกาะรอยแก๊ง กับเซอร์หมูอ้วนที่เป็นคนดูแลนกรเวน แค่นั้น เราจะฆ่าพวกเขาเจียบๆ ตอนพวกเขาหลับ ถ้ามีเสียงร้องแม้แต่แอะเดียว เราเสร็จแน่ เสร็จหมดทุกคน” ฝีพูกองของเขาแดงด้วยโทสะ “ทำงานของเจ้าและดูให้ลูกพี่ลูกน้องของเจ้าทำงานของพวกเขา ส่วนพอล พยายามจำไว้ด้วยนะว่าตอน *เวรสาม* ไม่ใช่ *เวรสอง*”

“เวรสาม” ชายร่างใหญ่เอ่ยผ่านหมวดคราสีน้ำตาลที่แข็งเป็นน้ำแข็ง

“ข้ากับตีนแมว ข้าจำได้เช็ดต์”

คืนนี้เป็นคืนเดือนดับ และพวกเขาได้สลับลเวรพิทักษ์เพื่อให้คนของพวกเขาแปดคนยืนเฝ้าระวัง กับอีกสองคนดูแลม้า ไม่มีเวลาไหนเหมาะเท่านี้ อีกแล้ว นอกจากนี้ พวกคนเถื่อนอาจเล่นงานพวกเขาวันใดวันหนึ่งก็ได้ เช็ดต์ต้องการไปให้ไกลจากที่นี่ก่อนเกิดเรื่องนั้น เขาตั้งใจจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

พี่น้องร่วมสาบานสามร้อยคนของหน่วยพิทักษ์ราตรีได้ขี่ม้าขึ้นเหนือสองร้อยจากคาสเซิลแบล็กและอีกหนึ่งร้อยจากซาโดว์ทาวเวอร์ เป็นกองกำลังลาดตระเวนที่ใหญ่ที่สุดในความทรงจำของผู้ที่มีชีวิตอยู่ หรือเกือบหนึ่งในสามของหน่วยพิทักษ์ราตรี พวกเขาต้องการตามหาเบน สตาร์ค, เซอร์เวย์มาร์รอยซ์ และนักลาดตระเวนคนอื่นที่หายตัวไป และค้นหาวาทำไมพวกคนเถื่อนจึงจะทิ้งหมู่บ้าน แต่พวกเขาไม่ได้ร่องรอยของสตาร์คกับรอยซ์มากไปกว่าตอนออกจากผากำแพง แต่พวกเขารู้ว่าคนเถื่อนหายไปไหนหมด พวกนั้นหนีขึ้นสู่บริเวณที่สูงอันเหน็บหนาวของเทือกเขาเขี้ยวน้ำแข็งที่แสนทुरกันดาร เชิญพวกนั้นสู่มหัวกันอยู่ที่นั่นจนโลกสลายและเช็ดต์ก็จะไม่สนใจเลย

แต่ไม่หรอก พวกคนเถื่อนกำลังจะลงมาตามแม่น้ำธารน้ำนม

เช็ดต์เหลือบตาขึ้นและเห็นมันอยู่ที่นั่น ตลิ่งหินของแม่น้ำปกคลุมด้วยหิมะ ลำน้ำสีนํ้านมจางๆรินไหลไม่สิ้นสุดลงมาจากยอดเขาเขี้ยวน้ำแข็ง และตอนนี้ มานซ์ เรย์เดอร์ กับพวกคนเถื่อนกำลังหลังไหลมาในทิศทางเดียวกัน ธรอน สมอลวู้ด กลับมาอย่างตื่นตระหนกเมื่อสามวันก่อน ขณะที่เขาเข้าไปรายงานผลการสอดแนมต่อหมีเฒ่า คนของเขา เคดจ์ วิตอย ก็เล่าให้พวกที่เหลือฟังว่า “พวกมันยังอยู่แถวเชิงเนิน แต่พวกมันกำลังมา” เคดจ์บอกพลางเอามืออึ้งไถ่ถอนจากไฟ “ฮาร์มาหัวหมาคุ่มกองหน้า นั่งหมาหน้าปรันั้น โกดี้อแอบเข้าไปในค่ายของนางและเห็นนางอยู่ข้างกองไฟ ไอ้ทั้งทีมเบอร์จอนอยากยิงธนูใส่นาง แต่สมอลวู้ดมีสมองกว่า”

เช็ดต์ถ่มน้ำลาย “พวกนั้นมันกินเท่าไร เจ้าบอกได้ไหม”

“เยอะเยะมากมาย สองหมื่น สามหมื่น เราไม่ได้ยูนับหรอก ฮาร์มา มีคนอยู่ห้าร้อยในกองหน้า ทุกคนขี่ม้า”

พวกที่อยู่รอบกองไฟสบตากันอย่างไม่สบายใจ แค่เห็นคนเถื่อนสัก

โหลซีม่าก็ถือเป็นเรื่องยากแล้ว แต่นี่ *ห้าร้อย*...

“สมอลลู้ดส่งข้ากับแบนเนนอ้อมกองหน้าไปแอบดูขบวนหลัก” เคดจ์เล่าต่อ “มันยาวไม่สิ้นสุดเลย พวกมันเคลื่อนตัวช้าเหมือนแม่น้ำที่เป็นน้ำแข็งวันละสี่ห้าไมล์ แต่พวกมันดูเหมือนไม่คิดจะกลับหมู่บ้านอีกแล้ว คนกว่าครึ่งเป็นผู้หญิงและเด็ก แถมยังถือหนังสืร์มาด้วย ทั้งแพะ แกะ และแม่กระทิง ออริออร์คส์ที่ลากเลื่อน บรรทุกขนสัตว์เป็นมัดๆ กับเนื้อเป็นซีกๆ กรงไก่ เครื่องปั้นเนย และเครื่องปั้นด้าย ข้าวของประดามีทั้งหมด ทั้งลาทั้งม้า บรรทุกกันจนหลังแทบหัก พวกผู้หญิงก็เหมือนกัน”

“พวกมันเลาะธารน้ำนมมากันนั่นแหละ” ลาร์ก ชาวเกาะสามพี่น้องถาม “ก็ข้าพูดแบบนี้ไม่ใช่หรือไง”

ถ้าธารน้ำนมจะพาคนเถื่อนผ่านกำแพงป้อมปราการ หรือป้อมวงแหวนโบราณที่หน่วยพิทักษ์ราชตรีตั้งค่ายพัก คนที่มีสมองแม่เพียงน้อยนิดย่อมเห็นว่าถึงเวลารื้อค่ายและถอยกลับผากำแพงแล้ว แม่หมีเผ่าจะเสริมความแข็งแกร่งของกำแพงด้วยเหล็กแหลม หลุมพราง และขวาก แต่ทั้งหมดไม่มีทางต้านทานทัพใหญ่ขนาดนั้นได้ ชินริงร่อยู่นี้ต่อไป พวกเขาจะถูกล้อมและพ่ายแพ้

และขอเรน สมอลลู้ด ก็อยาก *โจมตี* ดอนเนล ฮิลล์ หน้าหวาน เป็นอัศวินฝึกหัดของเซอร์มัลลาดอร์ ลีอก เมื่อคืนก่อนสมอลลู้ดไปที่กระโจมของ ลีอก เซอร์มัลลาดอร์มีความคิดเหมือนเซอร์ออตทิน ไวเธอร์ส ผู้เผ่า คือถอยกลับผากำแพง แต่สมอลลู้ดอยากโน้มน้าวให้เขาทำตรงข้าม “พระราชานอกผากำแพงผู้นี้ไม่มีวันคาดว่าจะเจอเราขึ้นเหนือมาไกลขนาดนี้แน่” ดอนเนล หน้าหวานรายงานคำพูดของเขา “และทัพใหญ่โตของเขาก็เป็นแค่กลุ่มคนงุ่มง่าม มีแต่พวกไร้ประโยชน์ที่ไม่รู้ว่าจะจับดาบด้านไหนด้วยซ้ำ แค่โดนซัดทีเดียวพวกมันก็กลัวหวาด ร้องโหยทวนไม่เป็นท่ากลับกระต๋อมไปอีกห้าสิบปีแล้ว”

สามร้อยต่อสามหมื่น เซ็ดต์เรียกมันว่าความบ้าคลั่งอย่างสิ้นเชิง และสิ่งที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือเซอร์มัลลาดอร์เชื่อ และทั้งคู่กำลังจะช่วยกันกล่อมหมีเผ่า “ชินรอนานเกินไป เราอาจเสียโอกาส ไม่มีวันมาถึงอีก” สมอลลู้ดบอกทุกคน

ที่ฟัง เซอร์ออดทิน ไวเธอร์ส แย้งว่า “เราคือโลที่ปกป้องอาณาจักรของมนุษย์ เราไม่โยนโล่ทิ้งถ้าไม่มีเหตุผลอันดี” แต่ชเรน สมอลวู้ด โต้ว่า “ในการต่อสู้ด้วยดาบ การป้องกันตัวที่แน่นอนที่สุดคือการฟันดาบอย่างรวดเร็วจนฆ่าศัตรู ไม่ใช่การหุดตัวซ่อนหลังโล่”

แต่ทั้งสมอลวู้ดและไวเธอร์สไม่มีอำนาจบัญชาการ ลอร์ดผู้บัญชาการ มอร์มอนต์ต่างหากที่มี และมอร์มอนต์ก็รอกองสอดแนมอื่นๆ รอจาร์แมน บัคเวล กับพวกที่โตบันโดยักษ์ และรอโควรินครึ่งมือกับจอน สโนว์ ที่ไปสืบข่าวแถวช่องเขาโหยหวน แต่บัคเวลกับครึ่งมือยังไม่กลับมาเสียที น่าจะตายไปแล้ว เซ็ตต์วาดภาพจอน สโนว์ นอนตัวเขียวและแข็งที่ที่อยู่บนยอดเขา อ่างว่างหนาวเหน็บที่ไหนสักแห่งโดยมีหอกของคนเถื่อนปักบนท้าย ความคิดนั้นทำให้เขายิ้มได้ *หวังว่าพวกนั้นจะฆ่าหมาป่าของหมอนั้นด้วย*

“ที่นี่ไม่มีหมี” เขาตัดสินใจปุบปับ “มีแค่รอยเท้าเก่าๆเท่านั้นเอง กลับไปที่กำปั้นกันเถอะ” พวกสุนัขแทบจะลากเขาจนตัวลอย ด้วยกระตือรือร้นที่จะกลับไปอยู่กับเขา พวกมันคงคิดว่าจะได้กินอาหาร เซ็ตต์ต้องหัวร่อออกมา เขาให้พวกมันอดอาหารมาสามวันแล้ว เพื่อให้พวกมันหงุดหงิดทิวโหย คินนี่ก่อนจะเร็นกายเข้าสู่ความมืด เขาจะปล่อยให้พวกมันตามแนวผูกม้าหลังจากดอนเนล ฮิลล์ หน้าหวาน กับคาร์ลิตินแปดตืดเชือกกลมแล้ว *พวกเขาจะเจอเหล่าหมาล่าเนื้อที่แยกเขี้ยวคำรามกับม้าที่ตื่นตระหนกวิ่งพล่านทั่วกำปั้น ลุยฝ่ากองไฟ กระโจนจากปราการวงแหวน และเหยียบย่ำกระโจมที่พิททำมกลางความสับสนอลหม่านนั้น อาจต้องใช้เวลหลายชั่วโมงกว่าใครจะสังเกตเห็นว่าพี่น้องลิปส์ถันหายตัวไป*

ลาร์กอยากพาคนเข้ามาสองเท่าของจำนวนนั้น แต่จะคาดหวังอะไรได้จากชาวเกาะสามพี่น้องผู้โง่เขลาและตัวเหม็นกลิ่นคาวปลาเล่า เกิดเรื่องแพรงพรายออกไป มีหวังโดนยิงหัวโดยไม่ทันรู้ตัว ไม่ละ ลิปส์เป็นจำนวนที่ดีมากพอจะลงมือทำสิ่งจำเป็นแต่ไม่มากเกินไปจนเก็บความลับไม่อยู่ เซ็ตต์เป็นผู้เลือกสมาชิกส่วนใหญ่ด้วยตัวเอง พอตัวจ้อยเป็นหนึ่งในคนของเขา ชายที่แข็งแกร่งที่สุดในผากำแพง แม้จะช้าเชื่องกว่าหอยทากตายก็ตาม มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาทำให้คนเถื่อนคนหนึ่งถึงกับหลังหักด้วยการกอดรัดอย่างแรง พวกเขา

มีเดิร์ก^{*}ด้วย หมอนี่ได้ชื่อตามอาวุธโปรดที่ใช้ และยังมีชายผมเทาร่างเล็ก ที่บรรดาพี่น้องเรียกว่าตินแมว ซึ่งเคยข่มขืนหญิงร่วมร้อยสมัยยังหนุ่ม และชอบคุยโวว่าพวกนางไม่มีใครสักคนที่เห็นหรือได้ยินเสียงเขาจนกระทั่งเขา สอดใส่เข้าไปในร่างกายแล้ว

เซ็ตต์เป็นคนวางแผน เขาฉลาด ทำงานรับใช้เมสเตอร์เอมอนผู้เฒ่า มาสี่ปีเต็มก่อนที่จะเจ้าลูกนอกสมรส จอน สโนว์ จะเขี่ยเขาออกไป เพื่อให้งาน ของเขาตกเป็นของเจ้าหมูอ้วนเพื่อนของมัน ตอนลงมือฆ่าแซม ทาร์ลีย์ คินนี่ เขาตั้งใจจะกระชิบว่า “ฝากความรักไปถึงลอร์ดสโนว์ด้วย” ที่หมูหมอนั้นก่อน เชือดคอเซอร์หมูอ้วนให้เลือดไหลปูดๆ ผ่านชั้นไขมันออกมา เซ็ตต์คุ่นกับ นกเกรเวนดี เขาจึงจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับพวกมัน ไม่มากไปกว่าทาร์ลีย์ แค่ว่าจะมีดี หนึ่งที่ เจ้าคนฉลาดนั้นก็คงมีราดกางเกงและพร่าวอนขอชีวิต *ให้มันชกไป ไม่มีประโยชน์หรอก* หลังกรีดคอหอยหมอนั้นแล้ว เขาจะเปิดกรงไล่พวกนกไปเสีย เพื่อไม่ให้มีสารส่งไปถึงผากำแพงได้ ตินแมวกับพอลตัวจ้อยจะฆ่าหมีเฒ่า เดิร์กจะจัดการเบลน และลาร์กกับพวกลูกพี่ลูกน้องจะปิดปากแบนเนนกับ ไตเวนผู้เฒ่า เพื่อไม่ให้สองคนนั้นแกะรอยพวกเขาได้ พวกเขาสะสมเสบียง มาบ้างหนึ่งแล้ว และตอนเนลหน้าหวานกับคาร์ลตีนแปจะเตรียมม้าไว้ให้พร้อม เมื่อมอร์มอนด์ตาย อำนาจบัญชาการจะตกเป็นของเซอร์ออกทิน ไวเธอร์ส ชายชราผู้ไร้ญาติ *เขาจะวิ่งหนีตั้งกลับผากำแพงก่อนพระอาทิตย์ตก และจะไม่ยอมส่งคนออกตามเราให้เปลืองเปล่าด้วย*

พวกสุนัขลากเขาขณะที่พวกเขาเดินผ่านดงไม้ เซ็ตต์เห็นกำปั้นโผล่พื้น สีเขียวของป่าขึ้นมา อากาศวันนี้มืดครึ้มจนหมีเฒ่ามีปัญหาค้างไฟ คบไฟ เป็นวงใหญ่ลุกโชติช่วงอยู่รอบปราการวงแหวนบนยอดเนินหินชัน ทั้งสามลุย ข้ามลำธาร น้ำนั้นเย็นเยือกและมีแผ่นน้ำแข็งแปไปทั่วพื้นผิว “ข้าจะมุ่งหน้า ไปชายฝั่ง” ลาร์กชาวเกาะสามพี่น้องบอก “ข้ากับพวกลูกพี่ลูกน้องของข้า เรา จะต่อเรือและแล่นกลับบ้านที่หมู่เกาะสามพี่น้อง”

และคนที่บ้านก็จะรู้ว่าพวกแกทิ้งหน้าที่และตัดหัวโง่ๆ ของพวกแก

^{*}Dirk แปลว่า ดาบสั้น

เซ็ตต์คิด ไม่มีการละทิ้งหน่วยพิทักษ์ราตรีเมื่อได้กล่าวคำสัตย์สาบานไปแล้ว
ไม่ว่าที่ใดก็ตามในเจ็ดราชอาณาจักร พวกเขาจะถูกจับและฆ่าทิ้ง

ส่วนออลโลม็อกุดกำลังพูดเรื่องการเล่นเรือกลับไทรอซ ซึ่งเขาอ้างว่า
คนที่นั่นไม่ถูกตัดมือโทะซฐานขโมยอย่างซื่อสัตย์สักเล็กน้อย และไม่ถูกเนรเทศ
ตลอดชีวิตเพราะนอนกับเมียอัศวินสักคน เซ็ตต์คิดอยู่ว่าจะไปกับเขาดีไหม
แต่เขาพูดภาษาแบบกั๋วอยู่ในคอนั้นไม่ได้ และไม่รู้ว่าไปทำอะไรที่ไทรอซ
เขาเติบโตในแฮกส์ไมร์และไม่มีทักษะใดให้อวดอ้าง พ่อของเขาชุดทุ่งนาของ
คนอื่นเพื่อจับปลิงมาตลอดชีวิต แกจะถอดเสื้อผ้าออกหมดยกเว้นผืนหนัง
หนาๆ ลงไปเดินลุยน้ำขุ่นคลั๊ก พอกลับขึ้นมาก็มีปลิงเกาะจากยอดดอกกลงไป
ถึงข้อเท้า บางครั้งแกจะสั่งให้เซ็ตต์ช่วยดึงปลิงออก ครั้งหนึ่งเซ็ตต์ถูกปลิง
เกาะฝ่ามือและพาดมันกับกำแพงด้วยความรังเกียจ เขาถูกพ่อตีเกือบตายที่ทำ
แบบนั้น พวกเมสเตอร์รับซื้อปลิงในราคาสิบสองตัวต่อหนึ่งสตางค์แดง

ลาร์กอยากกลับบ้านเกิดก็เชิญ และชาวไทรอซเวอร์ทะเลพวกนั้นด้วย
แต่เซ็ตต์ไม่ไปหรอก หากเขาไม่มีวันกลับไปเห็นแฮกส์ไมร์อีก มันก็ไม่มาก
เกินไปหรอก ตัวเขาเองนั้นชอบบ่อมของคราสเตอร์ คราสเตอร์อยู่ดีกินดีในบ่อม
นั้นเหมือนพวกลอร์ด ทำไมเขาจะทำแบบนั้นบ้างไม่ได้ นั่นต้องนำหัวเราะมาก
เซ็ตต์ลูกพ่อค้าปลิงกลายเป็นลอร์ดผู้ครองบ่อม ธงประจำตระกูลของเขาอาจ
เป็นฝูงปลิงสิบสองตัวบนพื้นสีชมพูก็ได้ แต่เรื่องอะไรจะหยุดแค่การเป็นลอร์ด
ล่ะ บางทีเขาอาจเป็นพระราชาก็ได้ *มานซ์ เรย์เดอร์ เริ่มด้วยการเป็นอีกา*
มาก่อน ข้าก็น่าจะเป็นพระราชาก็ได้เหมือนกัน และมีเมียหลายๆคน คราสเตอร์
มีสิบเก้า ไม่นับพวกเด็กผู้หญิงหรือลูกสาวที่เขายังไม่ทันนอนด้วย เมียครึ่งหนึ่ง
ทั้งแก่และอัปลักษณ์พอกๆกับคราสเตอร์เอง แต่นั่นไม่สำคัญอะไร เซ็ตต์อาจ
ให้พวกเมียแก่ๆไปทำครัวและทำความสะอาด ชุดแคโรตและให้ข้าวมธุ ส่วน
พวกเมียสาวๆเขาจะเอาไว้นอนด้วยให้อุ่นเตียงและอุ้มท้องลูกของเขา คราสเตอร์
จะไม่ว่าหรอก หลังโดนพอลตัวจ้อยกอดเข้าให้

ผู้หญิงกลุ่มเดียวที่เซ็ตต์เคยรู้จักคือพวกนางโลมที่เขาจ่ายเงินซื้อใน
โมลล์ทาวน์ สมัยที่เขาหนุ่มๆ สาวในหมู่บ้านมองหน้าเขาที่เต็มไปด้วยผิกับพูด
แค่แวบหนึ่งก็เป็นหน้าหนีอย่างรังเกียจ ที่เลวร้ายที่สุดคือนั่งเบสซาสกปรก

ที่อ้าขาให้ผู้ชายทุกคนในแฮกส์ไมร์ จนเขาสงสัยว่าทำไมไม่รวมเขาด้วย เขา
อุตสาหที่ใช้เวลาทั้งเช้าเก็บดอกไม้ป่าที่ได้ยินว่านางชอบ แต่เมื่อนั้นกลับหัวเราะ
ใส่หน้าเขาและบอกว่ายอมคลานขึ้นเตียงกับปลิงของพ่อเขาดีกว่าขึ้นเตียง
กับเขา นางหยุดหัวเราะเมื่อเขาเอามืดแทงนาง ช่างอ่อนหวาน สีหน้าของนาง
ยามนั้น เขาจึงดึงมีดออกและแทงนางอีกครั้ง เมื่อเขาถูกจับไถ่ลี้ๆ เจ็ดลำธาร
ลอร์ดวัลเดอร์ เพรย์ ผู้เฒ่า ไม่ได้เสียเวลามาตัดสินโทษเองด้วยซ้ำ แต่ส่ง
ลูกนอกสมรสคนหนึ่งชื่อวัลเดอร์ ริเวอร์ส มาแทน และพอรู้ตัวอีกที เซ็ตต์
ก็กำลังเดินไปผากำแพงกับยอริน เจ้าปีศาจดำตัวเหมีน เขาต้องแลกวินาทีแห่ง
ความสุขอันแสนสั้นนั้นด้วยชีวิตทั้งชีวิต

แต่ตอนนั้นเขาตั้งใจจะเอาคืน กับผู้หญิงของคราสเตอร์ด้วย ตาแก่คนเถื่อน
ใจคดนั้นพูดถูก ถ้าอยากได้ผู้หญิงเป็นเมียก็เอาตัวมา แล้วก็ไม่ต้องให้ดอกไม้
เพื่อนางจะไม่หันหลังให้เห็นผีพuongของเจ้า เซ็ตต์ไม่คิดจะทำความผิดนั้น
ซ้ำอีก

มันจะได้ผล เขาสัญญากับตัวเองเป็นครั้งที่ร้อย ทรายใดที่เรานีรอด
ไปได้อย่างลอยนวล เซอร์ฮอดทินจะมุ่งหน้าลงใต้ไปซาโดว์ทาวเวอร์ ซึ่งเป็น
ทางที่สั้นที่สุดสู่ผากำแพง เขาจะไม่เสียเวลากับเรา ไม่ใช่ไวเธอร์สแน่ ทั้งหมด
ที่เขาอยากได้คือการเดินทางกลับอย่างปลอดภัย ที่นี้ก็ธอริน สมอลวู้ด เขา
จะต้องยืนยันให้โจมตี แต่ความระมัดระวังเซอร์ฮอดทินนั้นหยั่งรากลึกเกินไป
และเขาก็เป็นผู้อาวุโส ไม่สำคัญอะไรหรอก พอเราหนีไปแล้ว สมอลวู้ดอยาก
โจมตีใครก็เชิญตามสบาย เราจะใส่ใจทำไม ถ้าพวกนั้นไม่มีใครกลับถึง
ผากำแพง ก็จะไม่มีการออกตามหาเราหรอก เพราะคิดว่าเราตายไปกับคนอื่น ๆ
นั่นเป็นความคิดใหม่ และชั่วครู่หนึ่งที่ความคิดนั้นยั่ววนใจเขา แต่พวกเขา
จะต้องสังหารเซอร์ฮอดทินกับเซอร์มัลลาดอร์ ล็อก ด้วยเพื่อให้สมอลวู้ด
ได้อำนาจบัญชาการ และทั้งคู่ก็มีคนดูแลรับใช้ทั้งวันทั้งคืน...ไม่ได้ ความเสี่ยง
สูงเกินไป

“เซ็ตต์” พอลตัวจ้อยเอ่ยขณะที่พวกเขาเดินทางตามทางลัดป่าที่เป็นหิน
ผ่านดงสนผู้พิทักษ์และสนทหาร “แล้วนั่นล่ะ”

“นกบ้าอะไร” สิ่งสุดท้ายที่เขาต้องการในตอนนี่ก็คือไอ้หัวขี้เลื่อยบางคน

บ่นพล่ามเรื่องนก

“นกเรเวนของหมีเฒ่า” พอลตัวจ้อยตอบ “ถ้าเราฆ่าเขา ใครจะให้
อาหารนกของเขา”

“ใครจะไปสนล่ะ ถ้าเจ้าอยากฆ่านกนั้นด้วยก็เชิญ”

“ข้าไม่อยากทำร้ายนกอะไรที่ไหน” ชายร่างใหญ่ว่า “แต่กนั้นพูดได้
จะเกิดอะไรขึ้นถ้ามันบอกว่าเราทำอะไร”

ลาร์กชาวเกาะสามพี่น้องหัวเราะ “พอลตัวจ้อยหัวทึบที่มเหมือนกำแพง
ปราสาทเลย” เขาล้อ

“หุบปากไปเลยนะ” พอลตัวจ้อยพูดอย่างน่ากลัว

“พอล” เซ็ตต์เอ่ยก่อนที่ชายร่างใหญ่จะบันดาลโทสะเกินไป “ตอน
พวกเขาพบตาแก่นั้นนอนจมกองเลือดถูกเชือดคอ พวกเขาจะไม่ต้องให้
ที่ไหนมาบอกหรือว่ามีคนฆ่าเขา”

พอลตัวจ้อยหยุดคิดครู่หนึ่ง “นั่นก็จริง” เขายอมรับ “ถ้าอย่างนั้น
ข้าเลี้ยงมันไว้ได้หรือเปล่า ข้าชอบนกตัวนั้น”

“มันเป็นของเจ้าแล้ว” เซ็ตต์ตอบเพียงเพื่อจะให้เขาหุบปาก

“เรากินมันได้เสมอถ้าหิวขึ้นมา” ลาร์กบอก

พอลตัวจ้อยอารมณ์ขุ่นมัวอีกครั้ง “อย่าได้คิดจะกินนก ของข้า เป็น
อันขาดนะ ลาร์ก อย่าเป็นอันขาด”

เซ็ตต์ได้ยินเสียงลอยผ่านหูไม้มา “หุบปากเสียๆของพวกเจ้าได้แล้ว
ทั้งคู่เลย เราเกือบถึงกำปั่นแล้ว”

พวกเขาไพล่ออกไปใกล้ด้านตะวันตกของเนินและเดินอ้อมไปทางใต้
ซึ่งลาดชันน้อยกว่า ริมชายป่ามีชายร่วมโหลกำลังฝึกธนู พวกเขาอดเส้นเป็น
เค้าโครงร่างไว้ที่ลำต้นของต้นไม้ และกำลังยิงลูกธนูใส่ “ดูนั่น” ลาร์กว่า “หมู
ยิงธนู”

จริงเสียด้วย พลธนูที่อยู่ใกล้ที่สุดคือเซอร์หมูอ้วน เด็กหนุ่มร่างอ้วน
ที่ขโมยตำแหน่งรับใช้เมสเตอร์เอมมอนของเขาไป แคเห็นแซมเวล ทาร์ลี เท่านั้น
โทสะของเขาก็คุกรุ่น การรับใช้เมสเตอร์เอมมอนเป็นชีวิตที่ดีที่สุดที่เขาเคยรู้จัก
ชายชราตาบอดผู้นั้นไม่เรียกร่องอะไรมากมาย และเคลดาสก็ดูแลความต้องการ

ส่วนใหญ่ของชายผู้นั้นอยู่แล้ว หน้าที่ของเซ็ตต์ง่ายมาก ทำความสะอาดกรงนก ก่อไฟสองสามกอง ไปรับอาหารมาสองสามมื้อ...และเอมอนไม่เคยลงไม้ลงมือกับเขาแม้แต่ครั้งเดียว ลองคิดดูสิว่าเขาเดินเข้ามาและผลักข้าวออกไปได้ด้วยเหตุผลเพราะเขามีชาติตระกูลสูงและอ่านออกเขียนได้ ข้าหน้าจะให้เขาอ่านมิดให้ก่อนแหะคอเขา “พวกเจ้าไปก่อนเถอะ” เขาบอกคนอื่น “ข้าอยากดูสักหน่อย” พวกสุนัขออกแรงลากเขาอย่างกระวนกระวายออกไปกับคนอื่น ๆ เพื่อไปหาอาหารที่พวกมันคิดว่ารออยู่บนยอดเนิน เซ็ตต์เตะหางหมาด้วยปลายรองเท้าบู๊ตและนั่นก็ทำให้พวกมันสงบลงบ้าง

เขามองจากดงไม้ขณะที่เด็กหนุ่มร่างอ้วนปลุกปล้ำกับธนูยาวที่ยาวเท่าตัวเขา ใบหน้ากลมเป็นสีแดงนั้นย่นยุงด้วยความมุ่งมั่น ลูกธนูสามดอกปักบนพื้นข้างหน้า ทาร์ลิวาดลูกธนูและดึง เขาเหนี่ยวสายคันงอยู่นานขณะพยายามเล็งและปล่อยมือ ลูกธนูหายไปในปี เซ็ตต์หัวเราะเสียงดังออกมาเป็นเสียงขึ้นจมูกที่เต็มไปด้วยความชิงชังอันฉ่ำหวาน

“เราไม่มีทางหาลูกธนูนั้นเจอและข้าก็จะถูกด่า” เอ็ดด์ ทอลเลตต์ อัครวินฝึกหัดดมเหาหน้าตาบึ้งตึงที่ทุกคนเรียกว่าเอ็ดด์จอมโศก ประกาศ “ไม่มีอะไรหายไปโดยพวกเขาไม่ฟังเสียงข้า นับตั้งแต่ตอนที่ข้าเสียม้าไป อย่างกับจะมีใครทำอะไรได้ ม้านะสีขาว แกรมทิมะก็ตก พวกเขาคาดหวังอะไรนะ”

“ลมพัดดอกนั้นไป” เกร็นน์ เพื่อนอีกคนของลอร์ดสโนว์บอก “จับธนูให้มันๆ เข้าไว้สิ แซม”

“มันหนักนี่” เด็กหนุ่มร่างอ้วนปน แต่กิดึงลูกธนูดอกที่สองอยู่ดี ดอกนี้พุ่งสูง ผ่านกิ่งไม้สูงเหนือเป้าราวสิบฟุต

“ข้าคิดว่าเจ้ายังไปไม่หลุดจากต้นไม้ต้นนั้นไปแล้ว” เอ็ดด์จอมโศกกว่า “ไปไม่รวดเร็วพออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องช่วยมันหรอก” เขาถอนใจ “แล้วเรากุณก็รู้ดีว่าหลังฤดูใบไม้ร่วงคืออะไร ทวยเทพ ข้าหนาวเหลือทน ยิ่งธนูดอกสุดท้ายซะ แซมเวล ข้าว่าลิ้นข้าแข็งติดเพดานปากแล้ว”

เซอร์หม้อ่วนลดคันธนูลง และเซ็ตต์คิดว่าเขากำลังจะเริ่มโวยวายว่า “มันยากเกินไป”

“พาด เหนี่ยว แล้วก็ยิง” เกร็นน์บอก “ทำสิ”

เด็กหนุ่มร่างอ้วนตั้งลูกธนูดอกสุดท้ายขึ้นจากพื้นอย่างเชื่องช้า พาดมันกับคันธนู เทนียว และปล่อย เขาทำอย่างเร็วโดยไม่ได้หรีตามองลูกธนูอย่างระมัดระวังเหมือนสองครั้งแรก ธนูจึงปักเข้าที่เค้าร่องรางที่วาดด้วยถ่านตรงบริเวณหน้าอกและสันสะท้านอยู่ตรงนั้น “ข้าฯ ยิง ถูกเขาแล้ว” เซอร์หมูอ้วนทำเสียงตกใจ “เกรินน์ เจ้าเห็นไหม เอ็ดด์ ดูลี ข้าฯยิงโดนเขาแล้ว!”

“เข้าตรงซี่โครงนะ ข้าฯว่า” เกรินน์เอ่ย

“ข้าฯทำเขาตายหรือเปล่า” เด็กหนุ่มร่างอ้วนอยากรู้

ทอลเลตต์ยกไหล่ “อาจจะแทงทะลุปอด ถ้าเขามีปอดนะ แต่ต้นไม้ส่วนใหญ่ไม่มีหรอก” เขาหยิบคันธนูจากมือของแซม “แต่ข้าฯเคยเห็นที่ยังได้แยกว่านี่มาแล้ว และใช่ ทำได้ไม่แล้ว”

เซอร์หมูอ้วนยิ้มกว้าง คนที่เห็นเขาคงคิดว่าเขาทำอะไรบางอย่างมาจริงๆ แต่เมื่อเขาเห็นเซ็ตต์กับหมาล่าเนื้อ รอยยิ้มของเขาก็มีวันขึ้นและกลายเป็นเสียงร้องแหลม

“เจ้าฯยิงถูกต้นไม้ก็จริง” เซ็ตต์เอ่ย “เอาไว้ดูว่าเจ้าฯยังเป็นยังไงตอนเจอคนของมานซ์ เรย์เดอร์ เกอะ พวกมันไม่ยี่นทางแซนโบกกิ่งไปไปมาหรอกนะ ไม่เลย พวกมันจะวิ่งตรงมาหาเจ้าฯ แผลร่องใส่หน้าเจ้าฯ และข้าฯพนันได้เลยว่าเจ้าฯต้องฉีราดทางเกงแน่ คนหนึ่งในพวกนั้นจะปักขวานที่หว่างตาตึกๆเหมือนหมูของเจ้าฯ สิ่งสุดท้ายที่เจ้าฯได้ยินก็คือเสียง โพละ ตอนที่ขวานจามกะโหลก”

เด็กหนุ่มร่างอ้วนตัวลั่นเทา เอ็ดด์จอมโคกวางมือบนไหล่เขา “น้องชายฯ เขาเอ่ยเสียงขรั้ม “แค่เพราะเจ้าฯโดนแบบนี้ไม่ได้หมายความว่าแซมเวลจะต้องโดนแบบเดียวกันนี่”

“เจ้าฯพูดถึงอะไร ทอลเลตต์”

“ขวานที่เฆาะกบาลเจ้าฯไป จจริงหรือเปล่าที่มันทำให้สมองครึ่งหนึ่งของเจ้าฯไหลลงพื้นและหมาของเจ้าฯกินเข้าไปนะ”

เกรินน์จอมเป็นหัวเราะ และแม้แต่แซมเวล ทาร์ลี ก็ยังยิ้มแห้งๆออกมา เซ็ตต์เตะสุนัขตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด กระซอกสายจูง และออกเดินขึ้นเนิน *เซ็ญยืม* ตามสบายเลย เซอร์หมูอ้วน แล้วเราจะได้เห็นกันว่าคืนนี้ใครจะหัวเราะ เขาได้แต่หวังว่าจะมีเวลาพอฆ่าทอลเลตต์ด้วย ไอ้จิ้งหรีดน้ำม้อมทุกข์ นั้นแหละมัน

ทางที่ไต่ปีนนั้นสูงชัน แม้กระทั่งด้านนี้ที่ลาดชันน้อยที่สุดของกำแพง ขึ้นไปได้ระยะหนึ่งพวกสุนัขก็เริ่มเห่าและดึงสายจูงเพราะคิดว่าจะได้กินอะไร ในเร็วๆ นี้ เขาให้มันลี้มรสรองเท้าบู๊ตของเขาแทนและพาดเส้นใส่เจ้าตัวใหญ่ อับลักษณ์ที่แว้งใส่เขา พอผูกพวกมันเสร็จ เขาก็เข้าไปรายงาน “มีรอยเท้า ตามที่เจ้ายักษ์บอก แต่พวกสุนัขไม่ยอมออกแกระรอยขอรับ” เขารายงาน มอร์มอนต์หน้ากระโหลมสีดำหลังใหญ่ “แต่รอยเท้าอยู่ริมแม่น้ำแบบนี้นี้อาจ เป็นรอยเท้าเก่าก็ได้”

“น่าเสียดาย” ลอร์ดผู้บัญชาการมอร์มอนต์พูด เขามีศิระระล้านเลียน และเกราะสีเทาตกหนายุ่งเหยิง น้ำเสียงดูอ่อนล้าเช่นเดียวกับท่าทาง “เราทุกคน คงจะดีขึ้นไปได้กินเนื้อสดๆสักหน่อย” นกเรเวนที่เกาะไหล่ของเขาทำหัวกึ่งหงัก และพูดตาม “เนื้อ เนื้อ เนื้อ”

เราเอาไอ้พวกหมาบ้าเลือดไปทำเป็นอาหารก็ได้ เซ็ตต์คิด แต่เขา หุบปากสนิทจนกระทั่งหมีเฒ่าสั่งให้เขาออกไปได้ และนี่คือครั้งสุดท้ายที่ข้า ต้องก้มหัวให้หมีอนั้น เขาบอกตัวเองด้วยความพอใจ เขารู้สึกว่าอากาศดูเหมือน จะหนาวขึ้นอีกทั้งที่เขาอยากจะทำบ้านว่านั่นเป็นไปไม่ได้ พวกสุนัขขดตัวอยู่ ด้วยกันอย่างทุกข์ทรมานในโคลนที่จับตัวแข็ง และเซ็ตต์ก็นึกอยากคลานเข้าไป ซุกอยู่กับพวกมันด้วย แต่เขาใช้ผ้าพันคอขนสัตว์สีดำพันรอบใบหน้าครึ่งล่าง โดยปล่อยให้มือช่องว่างที่ปาก เขาพบว่ามันจะอุ่นขึ้นถ้าเขาเคลื่อนไหวไม่หยุด ก็เลยเดินวนซ้ำๆไปรอบๆพร้อมใบไม้เปรี๊ยะวักหนึ่ง แแบ่งมันให้พี่น้องชุดดำ ที่อยู่ยามเคี้ยวบั้งและฟังพวกเขาพูดคุย ไม่มีพวกที่อยู่แรมผลัดกลางวันอยู่ใน แผนการของเขา แต่กระนั้นเขาก็คิดว่าเป็นการดีถ้าได้รู้ว่าพวกนั้นกำลังคิด อะไรรอยู่

ส่วนใหญ่ที่พวกนั้นกำลังคิดก็คืออากาศหนาวดุเดือด

ลมแรงขึ้นขณะที่เงาทอดยาวขึ้นทุกที มันส่งเสียงวู่วิวแหลมสูงขณะที ลื่นสะท้านผ่านหมูหินของปราการวงแหวน “ข้าเกลียดเสียงนั้น” ยักษ์เล็กบอก “เหมือนเสียงทาร์กอยู่ในพุ่มไม้ที่กำลังร้องให้หามมเลย”

เมื่อเดินวนรอบและกลับไปหาฝูงสุนัข เขาก็พบลาร์กรออยู่ “พวก เจ้าหน้าทีเข้าไปในกระโหลมหมีเฒ่าอีกแล้ว คุณกันลั่นไปหมด”

“นั่นคือสิ่งที่พวกเขาทำละ” เซ็ตต์ว่า “พวกเขาเป็นพวกลูกชาติลูกตระกูลทุกคนยกเว้นเบลน พวกเขาตีพิมพ์คำพูดแทนเหล่าอู่นะ”

ลาร์กขยับเข้ามาใกล้ขึ้น “ไอ้หัวขี้เลื่อยนั่นพูดเรื่องนุกไม่ยอมหยุด” เขาเตือน ซ้ำเลื่องไปมาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ “ตอนนี้เขาถามว่าเราจะเก็บตุณเมล็ดพืชอะไรให้อैंนกเวรนั่นได้บ้างไหม”

“นั่นมันนกเรเวนนะ” เซ็ตต์ว่า “มันกินซากศพ”

ลาร์กยิ้ม “งั้นก็อาจจะเป็นซากเขาสินะ”

หรือไม่กี่เจ้า เซ็ตต์คิดว่าพวกเขาต้องการชายร่างใหญ่คนนั้นมากกว่า ลาร์ก “หยุดหัวเสียเรื่องพอลตัวจ้อยได้แล้ว เจ้าทำส่วนของเจ้า เขาทำส่วนของเขา”

สนธยาคืบคลานผ่านดงไม้มาปกคลุมแล้วว่าเขาจะไล่ชาวเกาะสามพี่น้องไปได้และนั่งลงลับดาบ มันเป็นงานยากสาหัสทีเดียวเมื่อสวมถุงมืออยู่ แต่เขาจะไม่ถอดมันหรือหก หนาวขนาดนี้ ใครโง่จับเหล็กด้วยมือเปล่าคงไม่แคล้วหนังแหง

พวกสุนัขตรงหิ้งเมื่อดวงอาทิตย์ลับฟ้า เขาให้พวกมันดื่มน้ำและฟังคำสั่ง “รออีกครึ่งคืน แล้วก็เชิญพวกแกหากินเอาเองตามสะดวก” ถึงตอนนั้นเขาก็ได้กลิ่นอาหารเย็นแล้ว

ไต่เวนกำลังพูดอะไรยืดยาวอยู่ข้างกองไฟหุงต้ม ขณะที่เซ็ตต์รับขนมปังแข็งและซามซูปถั่วกับเบคอนจากเฮคพ่อครัว “ป่าเงียบเกินไป” พรานเฒ่าเอ่ย “ไม่มีกบอยู่ใกล้แม่น้ำนั่น ในความมืดก็ไม่มียุงกฐัก ข้าไม่เคยเจอป่าที่ไหนตายยิ่งกว่านี้เลย”

“ตายสนิทพอๆ กับฟันของเจ้าสินะ” เฮคว่า

ไต่เวนขบฟันปลอมไม้เสียงดัง “หมาป่าก็ไม่มี เมื่อก่อนเคยมี แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว พวกมันไปไหน เจ้ารู้ไหม”

“ที่อุ่นๆ นะสิ” เซ็ตต์ว่า

ในบรรดาพี่น้องร่วมสืบสองคนที่นั่งรอบกองไฟ มีคนของเขาสี่คน เขากินไปพลางหรีต่าจ้องแต่ละคนไปพลาง เพื่อสำรวจหาร่องรอยพิรุช เดิร์กดูสงบนิ่งทีเดียว เขานั่งเงียบและลับดาบเหมือนที่ทำทุกคืน ดอนเนล ฮิลล์

หน้าหวาน ก็คุยเรื่องตลกอย่างสบายอารมณ์ เขามีฟันขาว ริมฝีปากแดงอวบอิม และปอยผมสีเหลืองที่ปล่อยยาวประบ่าอย่างมีศิลปะ และเขาก็อ้างว่าเป็นลูกนอกสมรสของใครสักคนจากตระกูลแลนนิสเตอร์ ก็อาจจะใช่ เซ็ตต์ไม่หลงใหลได้ปลื้มคนหน้าตาดีหรือพวกลูกนอกสมรส แต่ตอนเนลหน้าหวานดูจะประทับใจตัวเองไปได้ด้วยดี

เขาไม่แน่ใจกับพรานป่าที่เหล่าพี่น้องเรียกว่าเลื่อยไม้ ซึ่งมาจากเสียงกรนของเขามากกว่าเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับต้นไม้ ตอนนั้นเขาดูกระสับกระส่ายจนเหมือนจะกรนไม่ออกอีกต่อไป แต่มีสลินอาการหนักกว่า เซ็ตต์เห็นเหงื่อไหลลงมาตามใบหน้าของฝ่ายนั้นทั้งที่ลมหนาวพัดเยือกขนาดนี้ หยาดความชื้นนั้นเป็นประกายลือแสงไฟ พร่าวพรายเหมือนอัญมณีเปียกน้ำเม็ดเล็ก ๆ มากมาย สลินก็ไม่กินอะไรเช่นกัน เอาแต่จ้องซู่ปรวากับกลิ่นของมันทำให้เขาคิ่นไส้ *ข้าต้องจับตาดูหมอนั้นไว้* เซ็ตต์คิด

“รวมพล!” เสียงตะโกนดังขึ้นในฉับพลัน จากกว่าสิบคน และกระจายไปทั่วทุกส่วนของค่ายพักบนยอดเนินอย่างรวดเร็ว “คนของหน่วยพิทักษ์ราตรี! รวมพลที่กองไฟกลาง!”

เซ็ตต์ขมวดคิ้วและกินซู่ปรวจนหมดก่อนเดินตามคนอื่นๆ ไป

หมี่เฒ่ายืนหน้ากองไฟโดยมีสมอลวู้ด, ลีอก, ไวเซอร์ส และเบลน ยืนเรียงแถวอยู่ข้างหลัง มอร์มอนต์สวมผ้าคลุมไหล่ขนสัตว์หนาสีดำ เรเวนของเขายืนใช้ขลุ่ยตีอยู่บนไหล่ *ไม่ใช่เรื่องดีแน่* เซ็ตต์เบียดตัวอยู่ระหว่างเบอร์นาร์รฟ์มน้ำตาลและคนของซาโดว์ทาวเวอร์ เมื่อทุกคนมาพร้อมหน้า ยกเว้นผู้พิทักษ์ที่เฝ้าเวรในป่าและผู้ที่อยู่ยามบนปราการวงแหวน มอร์มอนต์ก็กระแอมและถ่มน้ำลายซึ่งกลายเป็นน้ำแข็งก่อนจะกระทบพื้น “เหล่าพี่น้อง” เขาเอ่ย “คนของหน่วยพิทักษ์ราตรี”

“คน!” เรเวนของเขากรี๊ดร้อง “คน! คน!”

“พวกคนเถื่อนกำลังเคลื่อนพล ออกเดินทางตามลำธารน้ำนมลงจากเทือกเขา ธอเรนเชื่อว่ากองหน้าของพวกมันจะมาถึงเราในอีกสิบวันจากนี้ นักรบที่คร่ำหวอดที่สุดของพวกมันจะอยู่กับฮาร์มาหัวหมาในกองหน้านั้น ส่วนที่เหลือน่าจะจัดเป็นกองหลัง หรือมาใกล้ๆ กับมานซ์ เรย์เดอร์ เอง ส่วน

นักรบอื่นๆจะกระจายกันไปตามเส้นทางเดินทัพ พวกมันมีพาหนะ วัว ล่อ ม้า ...แต่ก็น้อยมาก ส่วนใหญ่เดินเท้า แทบไม่มีอาวุธ และไม่ผ่านการฝึก อาวุธของพวกมันน่าจะทำได้ด้วยหินและกระดูกมากกว่าเหล็กกล้า ข้ายังมีตัวถ่วงเป็นผู้หญิง เด็ก ผุงเกะผุงแพะ และสมบัติพัสดภัณฑ์ทั้งหมด พุตุลันๆก็คือ แม้จะมีจำนวนมาก แต่พวกมันก็มีจุดอ่อน...และ พวกมันไม่รู้ที่เราอยู่ที่นี้ หรือเราต้องภาวนาให้เป็นเช่นนั้น”

พวกมันรู้สึก เซ็ดต์คิด แก้อึ้งง้ำหนองเก่าๆ พวกมันต้องรู้แน่อยู่แล้ว โควรินครึ่งมือยังไม่กลับมาไม่ใช่ระอะ จาร์แมน บัคเวล ก็เหมือนกัน ถ้าพวกเขาคนใดคนหนึ่งถูกจับได้ แก่ก็รู้แก่ใจดีว่าป่านนี้พวกคนเถื่อนคงรีดข้อมูลจากสองคนนั้นไปแล้ว

สมอลวู้ดก้าวออกมา “มานซ์ เรย์เดอร์ ตั้งใจจะทลายผากำแพงและเปิดศึกครั้งใหญ่กับเจ็ดราชอาณาจักร เอาละ นั่นคือเกมที่ต้องมีผู้เล่นสองคน และพຽ່งนี้เราจะเปิดศึกกับเขา”

“เราจะนำกำลังทั้งหมดขี่ม้าออกไปตอนรุ่งสาง” หมี่เฒ่าบอกขณะที่เสียงพิมพาดังไปทั่วกลุ่มคนที่มาชุมนุม “เราจะขี่ม้าขึ้นเหนือและตีโอบไปทางตะวันตก กองหน้าของฮาร์มาคงผ่านกำแพงไปแล้วตอนที่เรากลับมา เนินเขาที่อยู่เชิงเขี้ยวน้ำแข็งเต็มไปด้วยหุบเขาคดเคี้ยวคับแคบซึ่งเหมาะสำหรับการซุ่มโจมตี เส้นทางเคลื่อนทัพของพวกมันทอดยาวหลายไมล์ เราจะลงมือเล่นงานพวกมันหลายๆจุดพร้อมกัน และทำให้พวกมันเชื่อสนิว่าเรามีกันสามพัน ไม่ใช่สามร้อย”

“เราจะลงมืออย่างหนักและถอยออกมาก่อนที่จะพลม้าของพวกมันจะรวมตัวกันประจันหน้ากับเรา” ธอเรน สมอลวู้ด บอก “ถ้าพวกมันไล่ตาม เราจะปล่อยให้พวกมันไล่ตามให้สนุก จากนั้นก็จะวกกลับไปโจมตีอีก เราจะเผาเกวียนของพวกมัน ไล่พวกมันให้แตกกระจาย และฆ่าพวกมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มานซ์ เรย์เดอร์ เองด้วย ถ้าเราเจอตัวเขา ถ้าพวกมันแตกกระเจิง กลับบ้าง เราก็นชนะ ถ้าไม่ เราจะไล่ตีพวกมันไปจนถึงผากำแพง และทำให้พวกมันต้องทิ้งซากศพไว้เป็นทางตามหลังเลยทีเดียว”

“พวกมันมีกันหลายพันนะ” ใครบางคนตะโกนมาจากด้านหลังเซ็ดต์

“เราจะตาย” นั่นคือเสียงของมัสลินที่แผ่วจางด้วยความหวาดกลัว
“ตาย” เรเวนของมอร์มอนต์กรีดร้องพลางตีปีกสีดำ “ตาย ตาย
ตาย”

“พวกเราหลายคน” หมีเฒ่าว่า “หรืออาจจะทั้งหมดเลยก็ได้ แต่ก็
เหมือนที่ลอร์ดผู้บัญชาการท่านอื่นกล่าวไว้เมื่อหนึ่งพันปีก่อน นั่นคือเหตุผล
ที่เราสวมชุดดำ จงจำคำปฏิญาณตนของเจ้าให้ดีเถิด พี่น้อง เพราะเราคือดาบ
ในความมืด คือผู้พิทักษ์บนกำแพง...”

“คือไฟที่แผดเผาความเหินห่าง” เซอร์มัลลาตอร์ ลีอก ชักดาบยาว
ออกมา

“คือแสงที่นำมาซึ่งรุ่งอรุณ” คนอื่นๆ ขานรับ และมีดาบชักออกจากฝัก
มากขึ้น

จากนั้น ทุกคนก็ดึงดาบออกจากฝักและมีดาบเกือบสามร้อยเล่ม
ชูขึ้นฟ้าขณะที่เสียงจากคนจำนวนเท่ากันตะโกน “คือแดรท์ปลุกผู้หลับใหล!
คือโลที่ปกป้องอาณาจักรมนุษย์!” เซ็ตต์ไม่มีทางเลือกนอกจากเปล่งเสียง
ตามคนอื่นๆ บรรยากาตเป็นหมอกมัวจากลมหายใจของพวกเขาขณะที่แสงไฟ
ต้องดาบเป็นประกาย เขาพอใจที่เห็นลาร์ก ตีนแมว และดอนเนล ฮิลล์
หน้าหวาน ร่วมตะโกนด้วย รวากับเป็นไอ้จิ้งเหมือนคนอื่นๆ แบบนั้นดีแล้ว
ไม่มีประโยชน์ที่จะดึงความสนใจของคนอื่นในยามที่ใกล้จะถึงเวลาเช่นนี้

เมื่อเสียงตะโกนซาลง เขาก็ได้ยินเสียงลมปะทะปราการรวงแหวนอีกครั้ง
เปลวไฟหมุนวนและสั่นสะท้านราวกับพวกมันก็หนาวเหน็บ และในความเงียบ
ฉับพลันนั่นเอง เจ้าเรเวนของหมีเฒ่าก็ส่งเสียงดังร้องกาๆ และพูดซ้ำอีกครั้ง
ว่า “ตาย”

นกผลาด เซ็ตต์คิดขณะที่พวกเจ้าหน้าที่ส่งเล็กรวมพล เตือนทุกคน
ให้กินให้อิ่มและนอนหลับให้สนิทในคืนนี้ เซ็ตต์คลานเข้าไปใต้ผ้าขนสัตว์ที่ใกล้
ฝูงสุนัข สมองเต็มไปด้วยสารพัดสิ่งที่อาจผิดพลาด จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคำ
ปฏิญาณบ้าๆนั้นทำให้พวกเขาคนใดคนหนึ่งเปลี่ยนใจ หรือพอลตัวจ้อยอาจ
ลี้มเวลานัดและพยายามสังหารมอร์มอนต์ในช่วงยามสองแทนที่จะเป็นยามสาม
หรือมัสลินเกิดปอดกระเส้าขึ้นมา หรือใครบางคนกลายเป็นสายลับ หรือ...

เขาพบว่าตัวเองกำลังฟังเสียงแห่งรัตติกาล ลมส่งเสียงคล้ายทารก ร้องไห้จิ้งจกๆ และนานๆ ครั้งเขาได้ยินเสียงคน เสียงม้าร้อง เสียงท่อนพินลั่น จากกองไฟ แต่ไม่มีเสียงอื่นใด *เงียบเหลือเกิน*

เขาเห็นใบหน้าของเบสซาลอยอยู่ตรงหน้า *ไม่ใช่มีดหรือที่ซ้าอยากปักใส่เจ้า เขาอยากบอกนาง ซ้าเก็บดอกไม้ให้เจ้า กุหลาบป่า แทนซี และดอกไม้ย้วยทอง ซ้าเสียเวลาตลอดเช้า* หัวใจของเขาเต้นรัวราวตีกลอง ดังจนเขาเกรงจะทำให้คนทั้งค่ายตื่น น้ำแข็งเกาะเคราที่อยู่รอบปากเขา *มันมาจากไหน เรื่องเบสซา เวลาที่คิดถึงนางก่อนหน้านั้น เขาก็แค่นึกถึงสีหน้าท่าทางของนาง ยามใกล้ตาย เขาเป็นอะไรไป เขาหายใจแทบไม่ออก เขาผล็อยหลับไปหรือ เขาลุกขึ้นคุกเข่า และอะไรบางอย่างที่เปียกและเย็นก็กระทบจมูก เซ็ตต์เงยหน้าขึ้น*

หิมะกำลังตก

เขารู้สึกถึงน้ำตาที่จับตัวแข็งบนแก้ม *ไม่ใช่ธรรมชาติเลย* เขาอยากจะแผ่ร่องออกมา หิมะจะทำลายทุกอย่างที่เขาสู้ต่อสำหรับทำ แผนการอันรอบคอบทั้งหมดของเขา หิมะตกหนัก เกล็ดสีขาวยตกหนาลงมารอบตัวเขา พวกเขาจะหาเสบียงอาหารเจอได้อย่างไรในหิมะ ไหนจะยังทางเดินสัตว์ป่าที่พวกเขาตั้งใจจะใช้เพื่อมุ่งหน้าไปทางตะวันออกด้วย *พวกนั้นจะไม่ต้องใช้ไวดเวนหรือแบนเนนในการตามล่าเราด้วย ไม่เลยถ้าเราย่ำไปบนหิมะตกใหม่ และหิมะยังบดบังสัญญาณของพื้นดินอีกด้วย* โดยเฉพาะตอนกลางคืน *ม้าอาจสะดุดรากไม้ สะดุดหินขาหัก เราจบแล้ว* เขาตระหนัก *จบตั้งแต่ยังไม่เริ่ม เราแพ้แล้ว* จะไม่มีชีวิตเยี่ยงท่านลอร์ดสำหรับลูกชายคนจับปลิง ไม่มีป้อมของตัวเอง เมีย หรือมงกุฎ มีเพียงดาบของคนเถื่อนปักท้องกับหลุมศพไร้ป้าย *หิมะพรากทุกอย่างไปจากซ้า...หิมะเวรตะไล...*

หิมะเคยทำลายเขามาแล้วครั้งหนึ่ง หิมะและหมุ่ที่เขาเลี้ยงไว้

เซ็ตต์ลุกขึ้นยืน ขาของเขาแข็ง และเกล็ดหิมะที่โปรยปรายก็เปลี่ยนให้คบไฟที่อยู่ไกลๆ กลายเป็นแสงสีส้มเลือนจาง เขารู้สึกราวกับถูกโจมตีด้วยฝูงแมลงหนาวัยนีสีซีดขาว พวกมันลงเกาะไหล่ เกาะหัว บินชนจมูกและตาของเขา เขาสบถและปัดมันออกไป *แซมเวล ทาร์ลี* เขานึกขึ้นได้ *ซ้ายังจัดการ*

กับเซอร์ทอมมัสวอนนั้นได้ เขาพันผ้าพันคอรอบใบหน้า ดึงสูดขึ้นสวม และเดินสาวเท้าผ่านค่ายไปยังที่นอนของไอ้ซี้ชลาดนั้น

หิมะตกหนักเสียงจนเขาหลงทางท่ามกลางกระโจม แต่ท้ายที่สุดเขาก็เห็นผ้ากันลมผืนเล็กๆ ที่ไอ้เด็กอ้วนซิงไว้ให้ตัวเองระหว่างกอนหินกับกรงเรเวน ทาร์ลีนอนจมอยู่ใต้กองผ้าห่มขนสัตว์สีดำและขนเฟอร์ยุ่งๆ หิมะปลิวเข้ามาปกคลุมเขา ดูเหมือนภูเขาวนกลมที่ใหญ่นุ่ม เสียงเหล็กกล้ากระชับกับหนังแผ่วจางเหมือนความหวังขณะที่เซ็ดต์ดึงกริชออกจากฝัก เรเวนตัวหนึ่งร้อง *แคว่ก* อีกตัวพิมพ์ว่า “สโนว์” ขณะมองผ่านซี่กรงด้วยดวงตาสีดำ ตัวแรกเพิ่มคำว่า “สโนว์” บ้าง เขาค่อยๆ ขยับผ่านพวกมัน วางเท้าแต่ละข้างอย่างระมัดระวัง เขาจะตะปบมือซ้ายบนปากของเด็กอ้วนเพื่ออุดเสียงร้องของมัน จากนั้น...

ปึนนนนนนนนนนนน

เขาชะงักท่ามกลางอากาศ กลืนคำสาปแช่งขณะที่เสียงเป่าเขาดังขึ้นทั่วค่ายเบาบางและห่างไกล กระนั้นก็ไม่ได้ไปไหน *ไม่ใช่ตอนนี้ ให้ตายเถอะ ไม่ใช่ตอนนี้!* หมีเฒ่าซ่อนคนเฝ้าระวังไว้ในดงไม้รอบกำแพงเพื่อเตือนภัยหากมีคนเข้ามาใกล้ *จาร์แมน บัคเวล กลับจากบันไดยักษ์กระมัง เซ็ดต์เดา หรือไม่ก็ไควรินครึ่งมือกลับจากช่องเขาไทรฮวน* เสียงเป่าเขาหนึ่งครั้งคือการแจ้งว่ามีพี่น้องกลับมา ถ้าเป็นครึ่งมือจริงๆ จอน สโนว์ ก็อาจรอดตายกลับมากับเขาด้วย

แซม ทาร์ลีสูกขึ้นนั่งจ้วงเจียและจ้องหิมะอย่างงงๆ เหล่าเรเวนต่างร้องกาๆ เสียงดังหนวกหู และเซ็ดต์ก็ได้ยินเสียงสุนัขของเขาหอน *คนครึ่งค่าย ตื่นหมดแล้ว* นิ้วที่อยู่ใต้วงมือของเขาทำด้ามกริชไว้ขณะรอให้เสียงเจียบ มันเจียบไปไม่ทันไรก็ดังขึ้นอีกครั้ง ดังขึ้นและนานขึ้น

ปึนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนน

“ทวยเทพ” เขาได้ยินแซม ทาร์ลีสครางเบาๆ เด็กอ้วนถลาขึ้นคุกเข่าเท่าติดอยู่ในผ้าคลุมไหล่กับผ้าห่ม เขาเตะมันออกและเอื้อมมือไปหยิบเสื้อเกราะโซ่ถักที่พาดไว้บนโซดหินใกล้ๆ ขณะที่สวมผ้าผืนใหญ่ลงทางศีรษะและขยับยุกยิกไปมาให้เรียบร้อย เขาก็เห็นเซ็ดต์ยืนอยู่ที่นั่น “สองครั้งใช้ไหม” เขาถาม “ข้าฝันว่าข้าได้ยินเสียงดังสองครั้ง...”

“ไม่ได้ฝัน” เช็ตต์ตอบ “สองครั้งคือการเตือนให้ผู้พิทักษ์ติดอาวุธ สองครั้งแปลว่าศัตรูใกล้เข้ามา มีขวานอยู่ตรงนั้นและมีคำว่า หมูอ้วน เขียนอยู่ เจ้าเด็กอ้วน สองครั้งหมายถึง คนเถื่อน” ความกลัววนเวียนไปหน้ากลมเป็นนั้น ทำให้เขาอยากหัวเราะ “ขอให้พวกมันไปลงนรกทั้งเจ็ดให้หมด ฮาร์มา มานซ์ เรย์เดอร์ สมอลวู้ดเฮงชวย ไทเนเขาบอกว่าพวกนั้นจะมาไม่ถึงเราไป อีก...”

ปึ๊นน

เสียงนั้นดังต่อไปเรื่อยๆ จนดูเหมือนไม่มีวันสิ้นสุด พวกนกกระเวณ กระพือปีกและกรี๊ดร้อง บินกันว่อนอยู่ในกรงและชนซีกรง และทั่วทั้งค่าย เหล่าพี่น้องของหน่วยพิทักษ์ราตรีก็ลุกขึ้น สวมเกราะ คาดเข็มขัดดาบ ค้าว ขวานคึกและคันธนู แซมเวล ทาร์ลี ยืนตัวสั่น ใบหน้าเป็นสีเดียวกับหิมะ ที่ตกพรูรอบตัวพวกเขา “สาม” เขาพูดเสียงแหลมกับเช็ตต์ “นั่นเท่ากับ สามครั้ง ข้าได้ยินสามครั้ง พวกเขาไม่เคยเป่าสามครั้งมาก่อนเลย ไม่ได้เป่า มาหลายร้อยหลายพันปีแล้ว สามครั้งหมายถึง...”

“...อมนุษย์” เช็ตต์เอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงกึ่งหัวเราะกึ่งร้องไห้ และทันใดนั้นทางเก่งในของเขาก็เปียก เขารู้สึกได้ถึงปัสสาวะที่ไหลลงมาตามขา และเห็นไอน้ำลอยขึ้นมาจากด้านหน้าทางเก่ง

เจมี

ลมตะวันออกเฉียงเหนือพัดผ่านเรือนผมยุ่งเหยิงของเธอ แผลเบาและกลิ่นหอมจืดจางของเชอร์รี่ เธอได้ยินเสียงนกร้อง และรู้สึกถึงแม่น้ำที่เคลื่อนไหวอยู่ใต้ท้องเรือทุกจ้วงกรรเชียงที่ส่งพวกเขาแล่นไปสู่รุ่งอรุณสีชมพูเรือ หลังจากอยู่ในความมืดมาแสนนาน โลกดูงดงามอ่อนหวานจนเจมี แลนนิสเตอร์ รู้สึกวิงเวียน *ข้ายังไม่ตาย และมาแสงตะวัน* เสียงหัวเราะระเบิดออกจากริมฝีปากของเธอ จับปล้นทันใดคล้ายนกกระทาออกจากที่ซ่อน

“เงียบ” หญิงสาวพิมพ์ำในลำคอด้วยสีหน้าบึ้งตึง ความบึ้งตึงเหมาะกับใบหน้าแบนแบบบ้านๆ ของนางมากกว่ารอยยิ้ม ไม่ใช่ว่าเจมีเคยเห็นนางยิ้มหรอก เขาหาความบันเทิงด้วยการวาดภาพนางสวมอาภรณ์ใหม่ชุดหนึ่งของเชอร์รี่แทนเสื้อกั๊กหนังตอกหมุดทั้งตัว นางก็คงเหมือนจับแม่วัวไปสวมชุดผ้าไหมนั่นละ

แต่แม่วัวกรรเชียงเรือได้ ไต่ทางเกวรถเข้าน้ำตาลเนื้อหยาบของนางคือก้อนที่เหมือนเชือกไม้ และกล่อมเนื้อที่แขนยาวๆ ของนางก็เหยียดตึงในแต่ละจ้วงกรรเชียง แม้จะกรรเชียงมาครึ่งคืนแล้ว แต่นางก็มีได้แสดงวิแววของความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งไม่เหมือนกับในกรณีของลูกพี่ลูกน้องเขา เซอร์คลีออส ที่ต้องออกแรงกรรเชียงอีกอันอย่างหนัก *รูปลักษณะ* ของนางเป็นหญิงชาวบ้านร่างใหญ่แข็งแรง แต่กลับพูดจาจุกจุกผู้ดีมีตระกูล ทั้งยังพกดาบยาวกับกริช อา แต่นางใช้เป็นหรือเปล่า เจมีตั้งใจจะหาคำตอบทันทีที่เขากำจัดโซ่ตรวนที่สวมอยู่ได้

เขาสวมตรวนเหล็กที่ข้อมือและข้อเท้าซึ่งเชื่อมกันด้วยโซ่หนักที่ยาวไม่เกินหนึ่งฟุต “เจ้าคงคิดว่าคำพูดของข้าในฐานะเลนนิสเตอร์คนหนึ่งไม่ดีพอสินะ” เขาเห็บตอนที่พวกนั้นใส่ตรวน ถึงตอนนั้นเขาก็เมามากแล้วด้วยฝีมือแคทลิน สตาร์ค เขาจำการหลบหนีจากริเวอร์รันของพวกเขาได้แค่บางเลี้ยวส่วนเท่านั้น มีปัญหาบางอย่างกับผู้คุม แต่หญิงร่างใหญ่เอาชนะเขาได้ จากนั้นพวกเขาก็ขึ้นบันไดที่ทอดยาวไม่สิ้นสุด วนไปมาไม่สุดสิ้น แข็งขาของเขาอ่อนปวกเหมือนต้นหญ้าและเขาก็สะดุดล้มสองหรือสามครั้ง จนหญิงผู้นี้ต้องให้เขาเกาะแขน ระหว่างทางมีคนเอาผ้าคลุมไหล่แบบนักเดินทางพันร่างของเขาและโยนเขาลงไปได้ที่ทันหรือ เขาจำได้ว่าได้ยื่นทานหญิงแคทลินบัญชีการให้ใครสักคนยกประตูเหล็กของประตูน้ำขึ้น นางกำลังจะส่งเซอร์คลีออส เพรย์กัลบิงส์แลนดิง พร้อมเงื่อนไขใหม่สำหรับราชินี นางประกาศด้วยน้ำเสียงที่ไม่มีใครกล้าโต้แย้ง

เขาคงกลับไปในตอนนั้น เหล้าร้อนทำให้เขาง่วง และเขาก็รู้สึกดีที่ได้ยืดเหยียดกาย อันเป็นความสำราญที่โซ่ตรวนในห้องขังไม่ยอมให้ทำได้ เจมีหัดนั่งหลับนทขณะขี่ม้าเดินทางมานานแล้ว นี่จึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นกว่า *ที่เรียน* ต้องหัวร่ออหายนถ้าได้ยื่นว่าข้าหลบตลอดการหลบหนี แต่ตอนนี้เขาตื่นแล้วและเครื่องพันธนาการนี้ก็น่านำค่าฤ “ท่านหญิง” เขาตะโกน “ถ้าท่านช่วยตัดโซ่พวกนี้ ข้าจะช่วยกรรเชียงเรือให้”

นางซักสิหน้าอีกครั้ง ใบหน้านั้นเครียดขมึงด้วยความไม่ไว้ใจ “ท่านต้องใส่โซ่ตรวนต่อไป ผู้ปลงพระชนม์พระราชินี”

“เจ้าคิดว่าจะกรรเชียงเรือไปจนถึงคิงส์แลนดิงเลยหรือ แม่สาว”

“เรียกข้าว่าเบรียนน์ ไม่ใช่ แม่สาว”

“ชื่อของข้าคือเซอร์เจมี ไม่ใช่ผู้ปลงพระชนม์พระราชินี”

“ท่านจะปฏิเสธว่าไม่ได้ปลงพระชนม์พระราชินีหรือ”

“เปล่า แล้วเจ้าปฏิเสธเพศของตัวเองหรือไม่เล่า ถ้าใช่ ก็ถอดกางเกงให้ข้าดูสิ” เขาส่งยิ้มใส่ชื่อให้นาง “ข้าว่าจะขอให้เจ้าถอดเสื้อ แต่จากท่าทางของเจ้า นั่นคงพิสูจน์อะไรไม่ได้มากนักหรอก”

เซอร์คลีออสขุ่นมัว “ญาติข้า โปรดรักษามารยาทด้วย”

เลือดแล่นนิสเตอร์ของคนที่นั่นใจจางนัก คลีออสเป็นลูกของท่าน
อาเงินนาของเขากับไอ้จิ้งเฮอร์มอน เฟอร์รี่ ผู้ใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัวลอร์ด
ไทวิน แล่นนิสเตอร์ นับตั้งแต่วันที่แต่งงานกับน้องสาวของเขา และเมื่อลอร์ด
วัลเดอร์ เฟอร์รี่ นำป้อมแฝดเข้าร่วมสงครามโดยถือข้างริเวอร์รัน เซอร์เอ็ดมอนด์
ก็เลือกภักดีต่อภรรยาแทนบิดาตัวเอง *คาสเตอร์ลีร็อกได้สิ่งที่แย่มากที่สุดจากการ
ต่อรอนนั้น* เจมีคิด เซอร์คลีออสหน้าตาเหมือนนิวซีล สู้เหมือนท่าน และ
มีความกล้าเท่าแม่แกะตัวที่กล้าเป็นพิเศษ ท่านหญิงสตาร์คสัญญาจะปล่อยเขา
เป็นอิสระหากเขานำสารของนางไปส่งให้ที่เรียน และเซอร์คลีออสก็สาบานอย่าง
จริงจังว่าจะทำเช่นนั้น

พวกเขาทุกคนกล่าวคำสาบานในห้องขังนั้น ส่วนใหญ่คือเจมี นั่นคือ
ข้อแลกเปลี่ยนของท่านหญิงแคทลินในการยอมปล่อยตัวเขา นางจ่อปลายดาบ
ของแม่สาวร่างใหญ่ที่หัวใจของเขาขณะเอ่ยว่า “จงสาบานว่าท่านจะไม่จับอาวุธ
เข้าทำหั่นสตาร์คหรือทอลล์อีก จงสาบานว่าท่านจะบังคับน้องชายของท่านให้ทำ
ตามคำมั่นที่ว่าจะเป็นลูกสาวของข้ากลับมามีอย่างปลอดภัย สาบานด้วยเกียรติ
ของท่านในฐานะอัศวิน ด้วยเกียรติของท่านในฐานะแล่นนิสเตอร์คนหนึ่ง
ด้วยเกียรติของท่านในฐานะพี่น้องร่วมสาบานแห่งหน่วยราชองครักษ์ สาบาน
ด้วยชีวิตของพี่สาวท่านและบิดาท่านและบุตรชายท่าน สาบานต่อทวยเทพ
ทั้งเก่าและใหม่ และข้าจะส่งท่านกลับไปหาพี่สาวของท่าน ถ้าปฏิเสธ ข้าจะเอา
เลือดท่าน” เขาจำความรู้สึกเมื่อปลายแหลมของดาบแทงทะลุเสื้อผ้าโกโรโกโส
ของเขาขณะที่นางบิดปลายดาบได้

ข้าสงสัยจริงๆว่าสังฆราชคิดอย่างไรเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของคำสาบาน
ที่กล่าวตอนเมาหัวทึม ถูกตีตรวนกับผนัง และมีดาบจี้หน้าอกแบบนี้ เจมี
ไม่ได้กังวลจริงจังอะไรกับคำลวงครั้งใหญ่นั้น หรือเรื่องทวยเทพที่เขาอ้างว่า
นับถือ เขาจำได้ว่าที่ท่านหญิงแคทลินตะคอกว่าในห้องขังของเขาได้ นางช่างพิลึก
นักที่ฝากชีวิตบุตรสาวไว้กับชายที่ไร้เกียรติ แม้นางจะไม่กล้าไว้วางใจเขาเท่าใดนัก
ก็ตาม นางฝากความหวังไว้กับที่เรียน ไม่ใช่ข้า “บางทีนางอาจไม่ได้โง่เท่าไรนัก
ก็ได้” เขาพูดออกมาดังๆ

หญิงผู้คุมตัวเขาเข้าใจผิด “ข้าไม่ได้โง่ แล้วก็ไม่ได้หูหนวกด้วย”

เขาสุภาพกับนาง การล้อเลียนหญิงผู้นี้เป็นเรื่องง่ายจนไม่มีอะไรทำทายเป็น “ข้าพุดกับตัวเอง และไม่ได้หมายถึงเจ้า นี่เป็นนิสัยที่เกิดได้ง่ายในห้องซัง”

นางขมวดคิ้วใส่เขา ดันกรรเชียงไปข้างหน้า ดิ่งกลับมา ดันไปข้างหน้า โดยไม่พุดอะไร

พุดมากพอๆกับความงามบนใบหน้า “จากวาจาของเจ้า ข้าเชื่อว่าเจ้า มีกำเนตสูงส่ง”

“พ่อของข้าคือเซลวินแห่งทาร์ธ หรือลอร์ดแห่งอีเวนพอลล์ด้วยความเมตตาของทวยเทพ” แม้แต่คำตอบนั้นก็เอ่ยออกมาอย่างไม่เต็มใจ

“ทาร์ธ” เจมีพุด “หินยักษ์น่าสะพรึงกลัวในทะเลแคบ เท่าที่ข้าจำได้ และอีเวนพอลล์ก็สวามิภักดิ์ต่อสโตนอร์มส์เอนด์ เจ้ามารับใช้ร็อบบี้แห่งวินเทอร์เฟลได้อย่างไร”

“ข้ารับใช้ท่านหญิงแคทลินต่างหากเล่า นางบัญชาให้ข้านำท่านไปส่งให้ถึงมือน้องชายของท่าน ที่เรียน ที่คิงส์แลนดิง อย่างปลอดภัยโดยมิให้ต่อปากต่อคำกับท่าน เจียบเถอะ”

“ข้าเอียนความเจียบเต็มทนแล้ว แม่หญิงเอ๋ย”

“เช่นนั้นก็สนทนากับเซอร์คลีออส ข้าไม่เสวนากับปีศาจร้าย”

เจมีส่งเสียงฮาลั่น “แถวนี้มีปีศาจร้ายด้วยระอะ ซ่อนอยู่ที่ใต้น้ำ หรือว่าอยู่ในดวงวิโลว์ที่บนหนานั้น แล้วข้าไม่มีดาบเหนียนะ!”

“ชายผู้ละเมิดที่สาวตน ปลงพระชนม์พระราช และโยนเด็กไร้เดียงสา ลงมาให้ตาย หากควรได้สมญาอื่นใด”

ไร้เดียงสาระอะ ไร้เด็กตัวแสนนั้นสอดแนมเรา เจมีก็แค่ปรารถนาจะอยู่กับเซอร์ซีตามลำพังสักชั่วโหมง การเดินทางขึ้นเหนือของพวกเขาเป็นความธรรมดาอันยาวนาน การได้เห็นนางทุกวัน แต่ไม่อาจแตะต้องสัมผัส และรู้ว่าโรเบิร์ตเดินมาโซเซขึ้นเตียงนางทุกคืนในบ้านเทียมที่ลั่นเอี้ยดอัดคันใหญ่หนันที่เรียนพยายามเอาอกเอาใจเขาอย่างเต็มที่ แต่มันไม่เพียงพอ “พุดถึงเซอร์ซีให้ดีๆหน่อย แม่หญิง” เขาเตือนนาง

“ข้าชื่อเบรียนน์ ไม่ใช่ แม่หญิง”

“เจ้าจะสนใจทำไมว่าปีศาจร้ายเรียกเจ้าว่าอะไร”

“ข้าชื่อเบรียนน” นางเอย์ซ้า หน้าแน่นดุจสุนัขล่าเนื้อ

“เลดีเบรียนนั่นหรือ” นางคูอีต้อัดจนเจมีสำเนียงได้ถึงจุดอ่อน “หรือเซอร์เบรียนนจะต้องรสนิยมของเจ้ามากกว่า” เขาหัวเราะ “ไม่หรอก ข้าเกรงว่าจะไม่ใช่ เจ้าอาจล่อให้แม่วัวนมใส่สายคาดบังเหียน เกาะคอ เกาะหัว และพันร่างมันด้วยผ้าไหมทั้งตัวได้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะขี่มันเข้ารบได้”

“ญาติเจมี ได้โปรดเถอะ เจ้าไม่ควรพูดจาหยาบคายเช่นนั้น” ใต้ผ้าคลุมไหล่ของเขา เซอร์คลีออสสวมเสื้อคลุมที่ปักรูปป้อมแฝดของตระกูลเฟรย์ และราชสีห์ทองของแลนนิสเตอร์ “เราต้องไปอีกไกล อย่าทะเลาะกันเองเลย”

“เวลาข้าทะเลาะ ข้าทะเลาะด้วยดาบต่างหาก นี่ข้ากำลังสนทนากับท่านหญิงผู้นี้อยู่ ไหนบอกข้าซิ แม่หญิง ว่าหญิงบนเกาะทาร์ธหน้าตาบ้านๆ เหมือนเจ้าหมัดหรือเปล่า ถ้าใช่ ข้าก็เวทนาผู้ชายที่นั่นเหลือเกิน พวกเขาอาจไม่เคยรู้ว่าผู้หญิงแท้ๆ หน้าตาเป็นอย่างไร เพราะอยู่บนภูเขาน้ำแข็งกลางทะเลแบบนี้”

“ทาร์ธเป็นสถานที่สวยงาม” หญิงสาวตะคอกกระหว่างที่กรรเชียง “ได้สมญาว่าเกาะไพลิน เจียบเถอะ เจ้าปีศาจ เว้นแต่ท่านอยากทำให้ข้าอุจปากท่าน”

“นางก็หยาบคายเหมือนกัน ไม่ใช่หรือ” เจมีถามเซอร์คลีออส “แม่ข้าจะต้องยอมรับว่านางกล้ามากก็ตาม มีคนไม่มากนักหรอกนะที่กล้าเรียกข้าว่าปีศาจต่อหน้าต่อตา” ถึงข้าจะแน่ใจว่าพวกเขาเรียกกันคะนองปากกลับหลังข้าก็เถอะ

เซอร์คลีออสกระแอมอย่างทำอะไรไม่ถูก “ท่านหญิงเบรียนนฟังคำสั่งงเหล่านี้มาจากแคทลิน สตาร์ค ไม่ต้องสงสัยเลย พวกสตาร์คไม่มีหวังจะเอาชนะท่านด้วยดาบได้ ท่านเซอร์ ตอนนี่จึงทำสงครามด้วยวาจาอาบยาพิษแทน”

พวกเขาเอาชนะข้าด้วยดาบได้แล้วต่างหาก ไอ้ที่มั่วร้าย เจมียิ้มอย่างรู้ทัน คนอื่นจะอ่านความหมายสารพัดได้จากรอยยิ้มรู้เท่าทัน ถ้าเรายอมให้อ่าน ญาติคลีออสเชื่อเรื่องเหลวไหลนี้จริงๆ หรือกำลังพยายามประจบประแจงเขาเป็นอะไรนะระหว่างหัวขี้เลื่อยผู้ซื่อสัตย์กับจอมประจบสอพลอ

เซอร์ค็ลืออสพูดต่ออย่างไม่เอานาทร้อใจ “คนที่เชื่อว่าพี่น้องร่วมสาบาน
ตนแห่งหน่วยราชองครักษ์ทำร้ายเด็กได้ลงยอมไม่เข้าใจความหมายแห่ง
เกียรติยศ”

จอมประจบสอพลอ ถ้าจะให้พูดกันจริงๆ เจมิเองก็มารู้สึกเสียใจที่โยน
แบรนดอน สตาร์ค ลงจากหน้าต่างบานนั้น เซอร์ซีทำให้เขาทุกขใจไม่สิ้นสุด
หลังจากนั้น เมื่อเด็กนั้นไม่ยอมตาย “แกอายุเจ็ด ขวบนะ เจมิ” นางต่อว่าเขา
“ต่อให้แกเข้าใจสิ่งที่เห็น เราก็น่าจะขู่ให้แกกลัวจนหุบปากเงียบได้”

“ข้าไม่คิดว่าเจ้าอยาก...”

“เจ้า *ไม่เคย* คิดนะสิ ถ้าเด็กนั้นฟื้นขึ้นมาและบอกพ่อของแกว่าเห็น...”

“ถ้า ถ้า ถ้า” เขาตั้งนางขึ้นนั่งตัก “ถ้าเด็กนั้นฟื้น เราจะบอกว่าจะแค้น
เราจะบอกว่าแกโกหก และถ้าเรื่องมันเลวร้ายถึงที่สุด ข้าจะสังหารเน็ต สตาร์ค
เสีย”

“จากนั้น เจ้าคิดว่า โรเบิร์ต จะทำอะไร”

“โรเบิร์ตอยากทำอะไรก็ตามใจ ข้าจะทำสงครามกับเขาถ้าต้องทำสงคราม
ซึ่งโยนเซอร์ซีที่นักขับลำนํ้าจะเรียกขาน”

“เจมิ ปล่อยข้านะ!” นางบันดาลโทสะและดิ้นรนที่จะลุกขึ้น

แต่เขากลับจับนางแทน นางขัดขืนอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเผยอปากรับ เขายังจำรสชาติของเหล้าองุ่นและกานพลูจากปลายลิ้นของนางได้ กายนางสั่นสะท้าน
เขาเลื่อนมือไปที่เสื้อรัดทรงของนางและกระซอก จิกผ้าไหมจนทรวงอกคู่นั้น
เป็นอิสระ และเด็กสตาร์คคนนั้นก็ถูกลืมไปชั่วคราว

หรือว่าเซอร์ซีเกิดนึกถึงเด็กนั้นขึ้นมาในภายหลังและจ้างผู้ชายที่ทานหญิง
แคทลินพูดถึงไปจัดการให้เด็กนั้นไม่มีวันฟื้น ถ้าเซอร์ซีต้องการให้เด็กนั้นตาย
นางยอมส่งข้าไป ดูไม่น่าใช่เซอร์ซีเลยที่เลือกโจรกระจอกไปลงมือฆ่าอย่าง
ขอไปที่เช่นนั้น

ตามล่าน้ำเบื้องหน้า ดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นส่องแสงระยิบระยับพรายบน
พื้นผิวน้ำที่ลมพัดกระซอก ชายฝั่งทางใต้เป็นดินสีแดง เรียบเหมือนถนน
ล่าน้ำสายเล็กๆ ส่งน้ำสู่ล่าน้ำใหญ่ ลำต้นผุๆ ของต้นไม้จมน้ำยืนต้นริมตลิ่ง
ชายฝั่งทางเหนือครึกครื้นกว่า เป็นผาหินสูงยี่สิบฟุตที่ปกคลุมด้วยดงต้นบีช

ไอ้ก และเซสตันด์ เจมีเห็นหอระวางภัยอยู่บนเนินสูงข้างหน้า หอนั้นสูงชัน ทุกจังหวะการกรรเซียง เขาตูดอกตั้งนานก่อนที่เรือจะแล่นเข้าใกล้ว่ามันถูกทิ้งร้าง หินเก่าคร่ำคร่ามันมีเถากุหลาบขึ้นรกเรือ

เมื่อลมเปลี่ยนทิศ เซอร์คลีออสก็ช่วยหญิงร่างใหญ่กางใบ ใบเรือสามเหลี่ยมแข็งทำด้วยผ้าใบลายทางสีแดงและน้ำเงิน สีประจำตระกูลทอลล์ ซึ่งต้องก่อปัญหาใหญ่แน่หากเผชิญกับกองกำลังของแลนนิสเตอร์ในแม่น้ำนี้ แต่เนื้อคือใบเรือเดียวที่พวกเขา มี เบรียนน์บังคับหางเสือ เจมีกางครีบบ้างเรือโซ่ลั่นกรียวกราวยามเขาขยับ จากนั้นพวกเขาก็ทำความเร็วได้ดีขึ้น เมื่อทั้งลมและกระแสให้น้ำหนุนส่งการหนี “เราจะประหยัดเวลาเดินทางได้มากถ้าเจ้าไปส่งข้าให้พ่อข้าแทนน้องชายข้า” เขาแนะ

“บุตรสาวของท่านหญิงแคทลินอยู่ที่คิงส์แลนดิ้ง ข้าจะเดินทางกลับกับเด็กหญิงทั้งสอง หรือไม่กี่ไม่กลับเลย”

เจมีหันไปหาเซอร์คลีออส “ญาติข้า ขอขมมีดหน่อยเถอะ”

“ไม่ได้” หญิงสาวตัวเกร็ง “ข้าไม่ยอมให้ท่านมีอาวุธ” เสียงของนางแข็งกร้าวดุจหิน

นางกลัวข้าทั้งที่ข้าใส่ตรวน “คลีออส ดูท่าว่าข้าจะต้องขอให้เจ้าช่วย โทณผมให้เสียแล้ว ทั้งคราไว้ตามเดิม แต่โทณผมให้ที”

“เจ้าอยากให้ข้าโทณผมจนล้านเลี่ยนเลยงั้นรี” คลีออส เฟอร์ย์ ถาม

“คนทั้งอาณาจักรรู้จักเจมี แลนนิสเตอร์ ในฐานะอัศวินไร้คราผู้มีผมยาวสีทอง ชายหัวล้านที่มีคราสกปรกสีเหลืองอาจผ่านไปโดยไม่มีใครผิตสังเกต ไม่ช้าต้องมีคนจำข้าได้ระหว่างที่ข้ายังถูกตีตรวนเช่นนี้”

กริซนั้นไม่คมอย่างที่พึงเป็น คลีออสออกแรงเถือเต็มที่ ทั้งเหน็ดและทั้งและโยนเศษผมข้ามกราบเรือ ปอยผมสีทองลอยอยู่บนผิวน้ำก่อนที่จะคล้อยเคลื่อนไปอยู่หลังเรือ เมื่อผมยุ่งรุงรังหายไป เหาตัวหนึ่งก็คลานลงมาตามคอเจมีจับมันได้และใช้นิ้วโป้งบิดบี เซอร์คลีออสจับได้อีกหลายตัวจากหนังศีรษะของเขาและติดลงน้ำ เจมีเอาศีรษะจุ่มน้ำและสั่งให้เซอร์คลีออสลับมีดก่อนจะ让他 โทณ โทณผมสีเหลืองนี้สุดท้ายที่เหลืออยู่จนหมด เมื่อเสร็จแล้วก็ขริบคราด้วย

เงาสะท้อนในน้ำเป็นชายที่เขาไม่รู้จัก ไม่เพียงศีรษะล้าน แต่เขายังดูเหมือนแก่ลงไปห้าปีในคุุได้ดินนั้น ใบหน้าตบซุบ เบ้าตาลวงลึก และมีริ้วรอยที่เขาจำไม่ได้ว่าเคยมี *แบบนี้ซ้ำดูไม่เหมือนเซอร์ซีเท่าไร* นางต้องเกลียดเรื่องนี้แน่

พอเที่ยงวัน เซอร์คลีออสก็หลับ เสียงกรนของเขาดังเหมือนเปิดผสมพันธุ์ เจมิเหยียดตัวออกไปมองโลกที่เคลื่อนผ่าน หลังจากอยู่ในห้องขังมืดๆ ก้อนหินทุกก้อนและต้นไม้ทุกต้นล้วนนำมหัสจรรย์

กระต๊อบขนาดห้องเดียวสองสามหลังเคลื่อนผ่านมาแล้วผ่านไป ต่างตั้งอยู่บนเสาสูงที่ทำให้มันดูคล้ายนกกระสา แต่ไม่ปรากฏวิเวกผู้อาศัย นกบินเหนือศีรษะหรือส่งเสียงร้องจากหมู่ไม้ริมชายน้ำ และเจมิก็เห็นปลาสีเงินพุ่งปราดไปในห้วงน้ำ *ปลาเทราต์ทัल्ली นี่คือลางร้าย* เขาคิด จนกระทั่งเห็นสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่า นั่นคือท่อนไม้ลอยน้ำท่อนหนึ่งที่เรือแล่นผ่านกลับกลายเป็นศพไร้เลือดและบวมอืด ผ่าคลุมไหลพันกับรากไม้ล้ม เป็นสีแดงเข้มของเลนนิสเตอร์อย่างไม่ผิดไปได้ เขานึกสงสัยว่าศพนั้นอาจเป็นใครสักคนที่เขารู้จัก

ลำน้ำสาขาของแม่น้ำสามง่ามคือช่องทางที่สะดวกที่สุดในการลำเลียงสินค้าและผู้คนข้ามดินแดนลุ่มแม่น้ำ ยามบ้านเมืองสงบ พวกเขาจะพบชาวประมงในเรือ เรือชนข้าวถือไปตามน้ำ พ่อค้าขายเข็มและผ้าเป็นพับจากร้านลอยน้ำ บางทีอาจพบเรือลีสต์ใสของพวกมัมเมอร์ที่มีใบเรือเป็นผ้าปักสีต่างๆ ร่วมห้าสิบสี พายทวนน้ำจากหมู่บ้านหนึ่งไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง และจากปราสาทแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง

แต่สงครามได้สร้างความเสียหาย พวกเขาแล่นเรือผ่านหมู่บ้านหลายแห่งโดยไม่พบชาวบ้าน อวนว่างเปล่าที่ถูกกริดและฉีกขาดและแขวนห้อยจากต้นไม้คือร่องรอยเดียวของชาวประมง สาวน้อยนางหนึ่งที่กำลังให้น้ำม้าควบจากไปทันทีที่เห็นใบเรือของพวกเขา ต่อมาพวกเขาผ่านกลุ่มฆวนาราวสิบสองคนกำลังขุดดินในทุ่งนาใต้ซากบ้านหอคอยที่ถูกเผา คนพวกนั้นมองพวกเขาด้วยสายตาทุ่นมัว และหันกลับไปทำงานทันทีที่เห็นว่าเรือนั้นไม่ได้มาร้าย

แม่น้ำง่ามแดงนั้นกว้างและไหลช้า คดเคี้ยวเลี้ยวลดด้วยคั้งโค้งต่างๆ มีเกาะเล็กๆ ที่มีปารกเรือกระจายอยู่เป็นระยะ รวมทั้งมีสันดอนทรายและ

ต่อไม้ที่อยู่หนาแน่นใต้ผิวน้ำ ทว่าเบรียนน์ดูจะมีสายตาแหลมคมในการจับ
อันตรายต่างๆ และดูจะหาช่องทางไปได้เสมอ เมื่อเจมีเอ่ยชมนางที่มีความรู้
เกี่ยวกับแม่น้ำสายนี้ นางก็มองเขาอย่างคลางแคลงและบอกว่า “ข้าไม่รู้จัก
แม่น้ำนี้หรอก ทาร์ชเป็นเกาะ ข้าหัดกรรเซียงเรือและแล่นเรือเป็นก่อนจะเคย
นั่งบนหลังม้าเสียอีก”

เซอร์คลีออสลุกขึ้นนั่งและขี้ตา “ทวยเทพ ข้าปวดแขนไปหมด หวัง
ว่าลมจะพัดไปเรื่อยๆ” เขาทำจมูกพุดพิด “ข้าได้กลิ่นฝน”

เจมีอยากให้ฝนตกหนักๆ คุณได้ดินของริเวอร์รันไม่ใช่สถานที่สะอาด
ที่สุดในเจ็ดราชอาณาจักร ตอนนี้เขาคงส่งกลิ่นคล้ายเนยแข็งบูดแล้ว

คลีออสหรีตตามองตามแม่น้ำไป “ควันนี่”

นิ้วสีเทาหอมๆ กวักเรียกพวกเขาให้เดินหน้าต่อ มันลอยขึ้นมาจากตลิ่ง
ทางใต้ไกลออกไปหลายไมล์ บิดและม้วน เบื้องใต้ เจมีเห็นซากควันกรุ่นของ
อาคารหลังใหญ่และตันโอ๊กที่เต็มไปด้วยศพผู้หญิง

พวกอิกกาแทบยังไม่ทันได้เริ่มจิกกินศพ เชือกเส้นบางบาดเนื้ออ่อนๆ
ที่ลำคอของพวกนางเป็นแผลลึก และยามลมพัด ร่างของพวกนางก็บิดและ
แกว่งไหว “นี่ไม่ใช่การกระทำของอัศวินผู้กล้า” เบรียนน์พุดเมื่อพวกเขา
เข้าไปใกล้พอจะเห็นได้ชัด “ไม่มีอัศวินที่แท้จริงคนใดยอมรับการสังหารโหด
ตามอำเภอใจเช่นนี้”

“อัศวินที่แท้จริงพบเห็นสิ่งเลวร้ายกว่านี้ทุกครั้งทีออกศึก แม่หญิง”
เจมีว่า “และทำเรื่องเลวร้ายกว่านี้ด้วย”

เบรียนน์เบนทางเสือเรือเข้าฝั่ง “ข้าจะไม่ทิ้งผู้บริสุทธิ์ไว้เป็นอาหารของ
อิกกา”

“แม่หญิงใจดำ พวกอิกกาก็ต้องกินเช่นกัน แล่นเรือต่อไปและอย่าไปยุ่ง
กับคนตายเลยนะ แม่หญิง”

พวกเขาขึ้นฝั่งที่เหนือน้ำเลยจากจุดที่ตันโอ๊กใหญ่เอนย่นลงมาในลำน้ำ
ขณะที่เบรียนน์ลัดใบเรือ เจมีก็ปีนขึ้นจากเรืออย่างทุลักทุเลเพราะโซ่ตรวน น้ำ
ในแม่น้ำง่ามแดงเข้าไปเต็มร่องเท้าบูตและซึ่มเข้ากางเกงรัดเข้าซาดๆ ของเขา
เขาคุกเข่าลงกลางหัวเราะะ จุ่มศีรษะลงน้ำ และโผล่ขึ้นมาอย่างเปียกชุ่ม มือ

ของเขาเต็มไปด้วยคราบโคลและเมื่อถูกจนสะอาดในน้ำ มันก็ดูหอมบางและซีดกว่าที่เขาจำได้ ชาวของเขาทั้งแข็งขันและร่าเริงเมื่อเขาทิ้งน้ำหนักลงไป *ข้าอยู่* *ในคุกใต้ดินของฮอสเตอร์ ทัลลี นานเกินไปจริง ๆ*

เปรียบเทียบกับคลีออสลากเรือขึ้นฝั่ง ศพเหล่านั้นแขวนอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา กำลังเน่าเปื่อยด้วยความตายเหมือนผลไม้เน่า “พวกเราคนใดคนหนึ่งจะต้องตัดศพพวกนี้ลงมา” หญิงสาวเอ่ย

“ข้าจะปีนขึ้นไปเอง” เจมีเดินลุยน้ำขึ้นฝั่งพร้อมเสียงโซ่ “แค่เอาโซ่ออกให้ข้าเท่านั้น”

หญิงสาวเงยหน้าจ้องศพหญิงผู้หนึ่ง เจมีขยับเข้าไปใกล้ ๆ ด้วยฝ่าเท้าสันสะดุดเท่าที่โซ่ยาวหนึ่งฟุตอำนวย เมื่อเห็นสัญลักษณ์หยาบ ๆ ที่ห้อยอยู่รอบลำคอของศพที่อยู่สูงที่สุด เขาก็ยิ้ม “พวกมันสมสู่กับสิ่งโต” เขาอ่าน “อ้อ จริงสิแม่หญิง นี่คือการกระทำที่แสนจะ *ไม่เป็นอัศวินผู้กล้า* อย่างที่สุด...แต่โดยพวกของเจ้านะ ไม่ใช่ของข้า ข้าละสงสัยนักเกี่ยวกับผู้หญิงพวกนี้เป็นใคร”

“หญิงโรงเหล้า” เซอร์คลีออส เพรย์ บอก “นี่คือเรือนพักแรม ข้าจำได้แล้ว คนที่มากับข้าบางคนพักที่นี่ครั้งสุดท้ายที่เราเดินทางกลับไปริเวอร์รัน” อาคารหลังนั้นไม่เหลือซากใดนอกจากฐานหินและคานพังกมที่กองซ้อนกันถูกไฟไหม้เป็นสีดำ ควันยังคงลอยขึ้นมาจากเง้า

เจมีทั้งซ่องและนางโลมไว้ให้น้องชายของเขา ทีเรียน เซอร์ซีคือหญิงคนเดียวที่เขาต้องการ “ดูไปแล้ว หญิงสาวเหล่านี้เคยให้ความล่ำราญกับทหารบางคนของลอร์ดบิดาข้า บางทีอาจให้อาหารและเครื่องดื่ม นั่นคือเหตุผลที่พวกนางได้รับปลดออกคนทรยศ กับจุมพิตและเอลจอกหนึ่ง” เขาขำเลียงไปมาในแม่น้ำเพื่อให้มันใจว่าพวกเขาอยู่ตามลำพังจริง ๆ “นี่คือเขตแดนของตระกูลแบร์ริเคน ลอร์ดโจนอสอาจเป็นผู้สั่งฆ่าพวกนาง พ่อของข้าเผาราสาทของเขา ข้าเกรงว่าเขาจะไม่ชอบเราหรอก”

“หรืออาจเป็นฝีมือของมาร์ค ไทเพอร์ ก็ได้” เซอร์คลีออสว่า “หรือไม่ก็เจ้าคนตัวเล็กในป่า เบริค ดอนแดร์เรียน แม้ข้าจะเคยได้ยินว่าเขาฆ่าแต่ทหารเท่านั้น บางทีอาจเป็นกลุ่มคนจากแดนเหนือของรูส บอลตัน ก็ได้”

“บอลตันแพ่พ่อข้าที่แม่น้ำงามเขียว”

“แต่ไม่แตกพ่าย” เซอร์คลีออสบอก “เขากลับลงใต้อีกครั้งเมื่อลอร์ด ไทวินยกทัพไปสู่กับคนในแถบน้ำตื้น ชาวจากริเวอร์รันบอกว่ายืดฮาร์เรนฮอล จากเซอร์เอมอริ ลอร์ช ได้แล้ว”

เจมีไม่ชอบเรื่องที่ได้ยินแม่แต่น้อย “เบรียนน์” เขาพูด ยอมเอาใจนาง ด้วยการเรียกชื่อด้วยความหวังว่านางจะยอมฟัง “ถ้าลอร์ดบอลตันยึดฮาร์เรนฮอล ได้แล้ว ทั้งแม่น้ำสามง่ามและราชมรรคาก็น่าจะมีคนเฝ้าระวัง”

เขาคิดว่าเขาเห็นร่องรอยความไม่แน่ใจในดวงตาโตสีฟ้าของนาง “ท่าน อยู่ในการอารักขาของข้า พวกเขาต้องฆ่าข้าก่อน”

“ข้าไม่คิดว่านั่นจะเป็นปัญหาอะไรนะ”

“ข้าเป็นนักสู้ที่เก่งไม่แพ้ท่าน” นางเอย์เซิงปกป้องตัวเอง “ข้าเป็นหนึ่งในเจ็ดที่พระราชาริเลนเลือก เขาสวมผ้าคลุมไหล่ผ้าไหมหลายทางของหน่วยองครักษ์สายรุ้งให้ข้าด้วยมือของเขาเอง”

“หน่วยองครักษ์สายรุ้งจันรี เจ้ากับหญิงอีกหกนางใช้ไหม นักขับล่านำ เคยบอกว่าหญิงสาวทั้งหมดงดงามในชุดผ้าไหม...แต่ว่าเขาไม่เคยพบเจ้าสีท่า”

หญิงสาวหน้าแดง “เรามีหลุมศพต้องขุด” นางหันไปป็นต้นไม้

กึ่งกลางๆของต้นโอ๊กใหญ่พอให้นางยืนได้เมื่อปีนขึ้นไป นางเดินท่ามกลางใบไม้ ถือกฤษไว้ในมือ ตัดศพทั้งหลายลง แมลงวันรุมตอมรอบศพขณะที่ร่วงลงมา และกลิ่นเหม็นก็รุนแรงขึ้นพร้อมกับแต่ละศพที่นางตัดลงมา “นี่เป็นเรื่องยุ่งยากมากนะที่จะทำเพื่อพวกนางโลม” เซอร์คลีออสอุทธรณ์ “เราจะใช้อะไรขุดไม่ทราบ เราไม่มีจอบเสียม และข้าจะไม่ใช้ดาบของข้าหรอกนะ ข้า...”

เบรียนน์ตะโกนมา นางกระโจนพรวดลงจากต้นไม้แทนที่จะปีนลงมา “กลับเร็ว เร็วเข้า มีเรือมา”

พวกเขารีบเท่าที่จะรีบได้ ถึงแม่เจมีจะวิ่งแทบไม่ได้และต้องให้ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องดึงกลับขึ้นเรือ เบรียนน์ใช้กรรเชียงดันเรือออกและรีบกางใบ “เซอร์คลีออส ข้าต้องการให้ท่านช่วยกรรเชียงด้วย”

เขาทำตามที่นางสั่ง เรือเริ่มแล่นตัดผืนน้ำเร็วขึ้นเล็กน้อย กระแสน้ำ ลม และกรรเชียงล้วนเอื้อต่อพวกเขา เจมีนั่งอยู่ในตรวน มองทวนน้ำไป เห็นเพียงส่วนยอดของใบเรืออีกลำเท่านั้น ความคดเคี้ยวของคู้้งน้ำง่ามแดงทำให้เรือลำนั้น

ดูเหมือนอยู่อีกฟากทุ่ง กำลังขยับขึ้นเหนือหลังม่านต้นไม้ขณะที่พวกเขามุ่งหน้าลงใต้ แต่เขารู้ว่าภาพที่เห็นนั้นลวงตา เขายกมือทั้งสองข้างขึ้นป้องตา “สีแดงเหมือนโคลนและสีน้ำเงินเหมือนน้ำ” เขาประกาศ

ปากใหญ่ของเบรียนน์ขยับโดยไม่ส่งเสียง ทำให้นางดูเหมือนแมวกำลังเคี้ยวเอื้อง “เร็วขึ้นอีก ท่านเซอร์”

ไม้ช้าเรือหนักแรมก็หายลับไปเบื้องหลัง และพวกเขา ก็มองไม่เห็นยอดใบเรือลำนั้นด้วยเช่นกัน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าอะไรเลย ทันทีที่ผู้ไล่ล่าอ้อมคุ้งน้ำมา พวกเขาจะเห็นมันอีกครั้ง “เราคงได้แต่หวังว่าพวกทลีสู้สูงส่งจะหยุดเรือเพื่อฝั่งศพนางโลมพวกนั้นสินะ” ความคิดที่จะกลับไปอยู่ในห้องซังอีกไม่ดึงดูดใจเจมี ที่เรียนอาจคิดอะไรฉลาดๆ ได้แล้วในตอนนี้ แต่ทั้งหมดที่เข้าคิดได้คือเล่นงานพวกมันด้วยดาบ

เกือบชั่วโหม่งที่พวกเขาเล่นซ่อนหากับผู้ไล่ล่า อ้อมคุ้งน้ำและลัดเลาะเกาะเล็กๆ ที่มีป่ารกชัฏ และเมื่อพวกเขาเริ่มหวังว่าหนีพ้นผู้ไล่ล่าได้แล้ว ใบเรืออันห่างไกลก็ปรากฏให้เห็นอีกครั้ง เซอร์คลีออสหยุดกรรเชียงค้ำ “ให้พวกอมหุญย์จับพวกนั้นไปที่เถอะ” เขาปาดเหงื่อจากหน้าผาก

“กรรเชียงเข้า!” เบรียนน์สั่ง

“เรือที่แล่นตามเรามาเป็นเรือกรรเชียงแม่น้ำ” เจมีประกาศหลังจากเฝ้าดูอยู่ชั่วขณะ และทุกจ้วงกรรเชียง มันดูจะใหญ่ขึ้นเล็กน้อย “มีกรรเชียงด้านละเก้า ซึ่งหมายความว่าสี่สิบแปดคน ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าเรื่อนั้นมีนักรบอยู่มากพอๆ กับคนกรรเชียงละ ข้าใบเรือของเขายิ่งใหญ่กว่าของเรา เราไม่มีทางหนีมันพ้นหรอก”

เซอร์คลีออสกรรเชียงค้ำ “ท่านว่าสี่สิบแปดคนนั้นหรือ”

“เราต้องจัดการคนละหก ข้าอยากรับสี่สิบแปด แต่คุณแจมีพวกนี้ทำให้ข้าสู้ได้ไม่เต็มที” เจมีชูข้อมือขึ้น “เว้นแต่ท่านหญิงเบรียนน์จะเมตตาพอจะปลดตรวนให้ข้า”

นางไม่สนใจเขา พยายามออกแรงกรรเชียงเต็มที่

“เราออกเดินทางก่อนพวกเขาครึ่งคืน” เจมีบอก “พวกเขากรรเชียงเรือมาตั้งแต่รุ่งสาง ให้คนกรรเชียงพักทีละคู่ พวกเขาต้องเหนื่อยหมดแรงกันแน่

ตอนนั้นการเห็นใบเรือของเราทำให้พวกเขาเริ่มเร่งฮึดขึ้นมา แต่นั่นคงไม่นานหรอก เราน่าจะฆ่าพวกมันได้ไม่น้อย”

เซอร์คลีออสอัปาก้าง “แต่...พวกมันมีกัน สิบแปดนะ”

“นั่นคืออย่างน้อยที่สุด น่าจะมีสักยี่สิบหรือยี่สิบห้ามากกว่า”

ลูกพี่ลูกน้องของเขาคราง “เราไม่มีหวังจะเอาชนะคนสิบแปดคนได้”

“แล้วข้าบอกว่าเราทำได้หรือ ทางที่ดีที่สุดที่เราหวังได้ก็คือตายโดยถือดาบอยู่ในมือ” เขาพูดด้วยความจริงใจอย่างที่สุด เจมี แลนนิสเตอร์ ไม่เคยกลัวความตาย

เบรียนนห์หยุดครรเขียง เหนือทำให้ปอวยพมสีทองอ่อนของนางเบียก แบนหน้าผาก และการทำหน้าแบ็กก็ทำให้นางดูไร้ความงมกว่าเดิม “ท่านอยู่ในอารักขาของข้า” นางเอ่ย น้ำเสียงเข้มด้วยโทสะจนเกือบเป็นคำราม

เขาต้องหัวเราะให้ความกราดเกรี้ยวขึ้น นางช่างเหมือนสุนัขล่าเนื้อมีเด้าจริง ๆ เขาคิด หรืออาจจะใช้ถ้ำนางมีเด้านะนะ “ถ้าอย่างนั้นก็คุ้มครองข้าด้วยแม่หญิง หรือไม่ก็ปล่อยข้าให้คุ้มครองตัวเอง”

เรือกรรเขียงลำนั้นแล่นตามน้ำมา เหมือนแมลงปอไม้ตัวใหญ่ หวังน้ำรอบลำเรือเป็นฟองขาวด้วยกรรเขียงที่จ้วงอย่างดุเดือด มันใกล้เข้ามาอย่างเห็นได้ชัด คนบนดาดฟ้าเรือแออัดกันมาข้างหน้าขณะที่เรือแล่นมา โลหะเป็นประกายในมือของพวกเขา และเจมีก็เห็นคันธนูด้วย พลธนู เขาเกลียดพลธนู

ตรงหัวเรือที่เร่งเข้ามา มีชายร่างลำสัน คีระชะลัน คิวลีเทาดกหนา และลำแขนกำยำ เขาสวมเสื้อคลุมสีขาวสกปรกที่ปกปลายต้นหลิวสีเขียวอ่อนทับชุดเกราะ แต่ผ้าคลุมไหล่ของเขาเกล็ดไว้ด้วยเข็มกลัดรูปปลาเทราต์เงิน หัวหน้าองครักษ์ของริเวอร์รัน ในยุคของเขา เซอร์โรบิน ไโรเกอร์ เป็นนักสู้ที่ขึ้นชื่อว่ากัดไม่ปล่อย แต่ยุคของเขาผ่านไปแล้ว เขาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฮอสเตอร์ ทัลลี และแก่เฒ่าตามเจ้านายไป

เมื่อเรือทั้งสองอยู่ห่างกันห้าสิบหลา เจมีก็เอามือป้องปากและตะโกนข้ามน้ำกลับไปว่า “มาอวยพรข้าให้เดินทางปลอดภัยหรือ เซอร์โรบิน”

“มานำตัวท่านกลับไปต่างหาก ผู้ปลงพระชนม์พระราชา” เซอร์โรบิน ไโรเกอร์ ตะโกนตอบ “ผมทองของท่านหายไปได้อย่างไรเล่า”

“ข้าหวังจะทำให้ศัตรูตาบอดด้วยความมั่งวาวของศิระษะข้าล่ะสิ มันได้ผลดีทีเดียวกับท่านนะ”

เซอร์โรบินไม่ช้า ระยะเวลาห่างระหว่างเรือลำเล็กและเรือกรรเชียงลดเหลือสี่สิบหลา “โยนกรรเชียงและอาวุธทิ้งลงน้ำเสีย แล้วจะไม่มีใครต้องเจ็บตัว”

เซอร์คลีออสบิดตัวกลับมา “เจมี บอกเขาว่าท่านหญิงแคทลินเป็นคนปล่อยตัวเรา...เป็นการแลกเปลี่ยนเชลย ถูกกฎหมาย...”

เจมีบอกเขาไปไม่ว่าจะได้ผลอย่างไรก็ตาม “แคทลิน สตาร์ค ไม่ได้ปกครองริเวอร์รัน” เซอร์โรบินตะโกนตอบ พลธนูสี่นายเข้าประจำที่หน้าขาข้างเขา สองคนยื่นและสองคนคุกเข่า “โยนดาบของพวกเจ้าลงน้ำเสีย”

“ข้าไม่มีดาบ” เขาตอบ “แต่ต่อให้มี ข้าก็จะเสียบพุงท่านและเชือดไขไข้อี้อี้อีกสี่คนนั่นด้วย”

ลูกธนูพุ่งมาเป็นสายแทนคำตอบ ดอกหนึ่งปักเสากระโดงเรือ สองดอกแทงทะลุใบเรือ และดอกที่สี่เฉียดเจมีไปเพียงหนึ่งฟุต

คู้กงว้างอีกคู้งของแม่น้ำง่ามแดงปรากฏเบื้องหน้าพวกเขา เบรียนหันหัวเรือตัดข้ามคู้ง คานใบเรือหมุนคว้างขณะเรือแล่นไป ใบเรือลั่นเอี้ยดขณะรับลม เบื้องหน้ามีเกาะขนาดใหญ่วางกลางลำน้ำ ช่องเดินเรือหลักไหลไปทางขวา ทางซ้ายเป็นทางน้ำแคบๆ ที่ไหลไประหว่างเกาะกับผาสูงของตลิ่งฝั่งเหนือ เบรียนหันซ้ายหางเสือและเรือก็หักไปทางซ้าย ใบเรือลั่นไหว เจมีมองตาดนางตาสวย เขาคิด และสงบนิ่ง เขารู้วิธีอ่านตาคน เขารู้ว่าความกลัวมีลักษณะอย่างไร นางมุ่มม่น ไม่สิ้นหวัง

ห่างออกไปข้างหลังสามสิบหลา เรือกรรเชียงแล่นเข้าคู้งน้ำ “เซอร์คลีออส ช่วยบังคับหางเสือด้วย” หญิงสาวบัญชา “ผู้ปลงพระชนม์พระราชบิดา จักรกรรเชียงและคอยดันเรือให้พ้นโขดหินพวกนั้นด้วย”

“ตามแต่ท่านหญิงของข้าบัญชา” กรรเชียงไม่ไต่ดาด แต่ใบของมันอาจทำให้หน้าหักได้ถ้าเหวี่ยงตีๆ และด้ามก็อาจใช้ป้องกันตัวได้

เซอร์คลีออสยึดกรรเชียงใสมือเจมีและถลันไปยังท้ายเรือ พวกเขาผ่านหัวเกาะและหักเลี้ยวขวับเข้าทางน้ำแคบๆ นั้น ส่งน้ำกระจ่ายใส่ผาหินขณะที่เรือเอียงวูบ เกาะนั้นมีต้นไม้ขึ้นหนาที่บ เต็มไปด้วยต้นวิลโลว์ โอ๊ก และสน

สูงที่ทอดเงาลึกลับบนสายน้ำหลากสีเขียว ชุกซ่อนดอกไม้และลำต้นผุๆ ของต้นไม้ที่จมน้ำ ทางซ้ายของพวกเขามีหน้าผาหินสูงชัน และที่เชิงผา แม่น้ำก็กระแทกหินเป็นฟองสีขาวรอบก้อนหินแตกๆ และเศษหินที่ร่วงลงมาจากหน้าผา

พวกเขาแล่นผ่านจากแสงแดดเข้าสู่เงามืด ซ่อนตัวจากสายตาคนบนเรือกรรเชียงระหว่างกำแพงป่าสีเขียวและผาหินสีน้ำตาลอมเทา ได้พักจากท่าเรือชั่วคราวช่วยยาม เจมีคิดขณะดันเรือให้พ้นโขดหินที่จมน้ำอยู่ครั้งหนึ่ง

เรือเอียงไหว เขาได้ยินเสียงน้ำกระจายเบาๆ และเมื่อมองไปรอบๆ เบรียนนั้นก็หายไปแล้ว ครู่ต่อมาเขาก็เห็นนางอีกครั้ง กำลังดันตัวขึ้นจากน้ำที่เชิงผา นางลุยผ่านแอ่งน้ำตื้นๆ เดินเลาะก้อนหิน และเริ่มปีนขึ้นไป เซอร์คลี-ออสจ้องตาถลน อ้าปากค้าง โง่ เจมีคิด “เลิกสนใจแม่นั้นได้แล้ว” เขาตวาดลูกพี่ลูกน้องของเขา “บังคับเรือเข้า”

พวกเขามองเห็นใบเรือเคลื่อนขยับอยู่หลังหมู่ไม้ เรือกรรเชียงแม่น้ำปรากฏลำเต็มตาที่ต้นช่องทางน้ำแคบๆ ห่างออกไปยี่สิบห้าหลา หัวเรือหักเลี้ยวขวับขณะแล่นอ้อมเกาะ และลูกธนูราวหกดอกก็ลอยละลิว แต่พลาดเป้าทั้งหมด การเคลื่อนที่ของเรือทั้งสองสร้างความยุ่งยากให้พลธนู แต่เจมีรู้ว่าไม่ช้าพวกนั้นจะแก้ไขได้ เบรียนปีนผาไปได้ครึ่งทาง เหนี่ยวตัวขึ้นจากหินก้อนหนึ่งไปอีกก้อนหนึ่ง ไรเกอร์ต้องเห็นนางแน่ และทันทีที่เห็น เขาต้องสั่งพลธนูให้ยิงนางตกลงมา เจมีตัดสินใจทดสอบว่าความหยิ่งทะนงของชายชราจะทำให้เขาโง่เขลาด้วยหรือไม่ “เซอร์โรบิน” เขาตะโกน “ฟังข้าหน่อยได้ไหม”

เซอร์โรบินยกมือขึ้นและพลธนูก็ลดคันธนูลง “เชิญพูดได้ ผู้ปลงพระชนม์พระราชินี แต่ขอให้เร็วด้วย”

เรือลำเล็กเลี้ยวผ่านกองหินแตกๆ ขณะที่เจมีตะโกนออกไป “ข้ารู้วิธีที่ดีกว่านี้ในการจบเรื่องนี้-สู้กันแบบตัวต่อตัว ท่านกับข้า”

“ข้าไม่ได้เพิ่งเกิดเมื่อเช้านี้ะ แล่นนิสเตอร์”

“ไม่ แต่ท่านน่าจะตายบ่ายวันนี้” เจมียกมือขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายเห็นตรวน “ข้าจะสู้กับท่านทั้งที่ใส่ตรวน ท่านกลัวอันใดรี”

“ไม่ใช่ท่านหรอก ท่านเซอร์ ถ้าข้าเลือกได้ ข้าคงไม่ประสงค์สิ่งใดมากไปกว่านี้ แต่ข้าได้รับบัญชาให้นำตัวท่านกลับไปโดยที่ยังมีชีวิตถ้าเป็นไปได้

พลธนู” เขาส่งสัญญาณให้คนเหล่านั้น “พาด เหนี่ยว ยี...”

ระยะยังไม่ถึงยี่สิบหลา พลธนูแทบไม่มีทางยิงพลาดเลย แต่ขณะที่พวกเขาโน้มสายธนูยาว ห้ากรวดก็พรั่งพรูลงมารอบตัว หินก้อนเล็ก ๆ ร่วงกราวลงบนดาดฟ้าเรือลำนั้น กระดอนจากหมวกเกราะของพวกเขา และทำน้ำแตกกระจายทั้งสองด้านของเรือ พวกที่ฉลาดพอจะเข้าใจเจยหน้าขึ้นทันเห็น หินก้อนใหญ่เท่าแม่วูลุดออกจากยอดผา เซอร์โรบินตะโกนอย่างหัวเสีย ก้อนหินนั้นร่วงฝ่าอากาศ กระบหน่ำผา แตกเป็นสองเสี่ยง แล้วหล่นใส่พวกเขา หินก้อนใหญ่ทำเสากระโดงหก ใบเรือฉีกขาด ส่งพลธนูสองนาย ตกน้ำ และทับขาคนกรรเชียงขณะก้มตัวลงเหนอกรรเชียง ความเร็วของน้ำที่ไหลเข้าเรือบ่งชี้ว่าหินก้อนเล็กพุ่งทะลุลำตัวเรือ เสียงร้องของคนกรรเชียงสะท้อนหน้าผาขณะที่พลธนูหมุนคว้างไปตามกระแสน้ำ จากท่าทางที่พวกนั้นตีน้ำ ไม่มีใครว่ายน้ำเป็นเลย เจมีหัวเราะ

กว่าพวกเขาจะโผล่พ้นทางน้ำแคบ ๆ นั้นมาได้ เรือของอีกฝ่ายก็อับปาง อยู่ท่ามกลางแอ่งน้ำ น้ำวนและตอไม้ และเจมี แลนนิสเตอร์ ก็ลงความเห็นว่ายเทพเมตตา เซอร์โรบินกับพลธนูที่โชคร้ายซ้ำซ้อนต้องเดินอย่างเปียกปอน และยาวนานกลับริเวอร์รัน และเขายังกำจัดหญิงตัวใหญ่ไว้ความงามนั้นได้ด้วยตัวเองคงวางแผนไม่ได้ยอดเยี่ยมกว่านี้แน่ ทันทีที่เข้าเป็นอิสระจากเหล็กพวกนี้...

เซอร์คลีออสส่งเสียงตะโกน เมื่อเจมีเจยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นเบรียนน์วิ่งทุลักทุเลไปตามยอดผาข้างหน้า หลังจากวิ่งตัดผืนดินแคบ ๆ ระหว่างที่เรือแล่นอ้อมคั่งน้ำ นางโยนตัวลงจากโขดหินและดูเกือบส่งางมขณะม้วนตัวพุ่งหลาวคงเป็นการไร้กาลเทศะที่จะหวังให้นางหัวกระแทกหิน เซอร์คลีออสเบนเรือไปรับนาง โขดดีที่เจมียังถือกรรเชียงไว้ในมือ แค่ว่าแข็งแรง ๆ ลักก็เมื่อนางว่ายน้ำเข้ามาใกล้ ข้าก็กำจัดนางได้แล้ว

แต่เขากลับยื่นกรรเชียงออกไปเหนือน้ำ เบรียนน์คว่ำและเจมีก็ดึงนางเข้ามา ขณะที่เขาช่วยนางขึ้นเรือ น้ำก็ไหลจากเรือนผมของนางและหยดจากเสื้อผ้าเปียกชุ่มลงเป็นแอ่งบนเรือ หญิงผู้นี้ยังเปียกยี่งน่าซึ้ง ใครเล่าจะคิดว่าเป็นไปได้ “เจ้านี้เป็นแม่หญิงที่โง่งมมาก” เขาบอกนาง “เราอาจแล่นเรือไป

โดยไม่มีเจ้าก็ได้ ข้าคิดว่าเจ้าคงคาดหวังว่าจะชอบใจสินะ”

“ข้าไม่ต้องการคำขอบคุณของท่าน ผู้ปลงพระชนม์พระราชบิดา ข้าสาบานแล้วว่าจะนำท่านไปยังคิงส์แลนดิงอย่างปลอดภัย”

“แล้วเจ้าก็มุ่งมั่นจะทำตามคำสาบานนั้นจริงๆ ั้งนี้” เจมียัมให้นางอย่างสติไสที่สุด “นี่แหละที่น่าอัศจรรย์”

แคทลีน

เซอร์เดสมอนด์ เกรลล์ รับผิดชอบดูแลทัณฑ์ฆาตกรรมชีวิต เขาเป็นอัศวินฝึกหัดตอนแคทลีนถือกำเนิด เป็นอัศวินตอนนางหัดเดินและขี่ม้าและว่ายน้ำ เป็นครูฝึกอาวุธตอนนางแต่งงาน เขาได้เห็นแคทลีนของลอร์ด-ฮอสเตอร์กลายเป็นหญิงสาว เป็นท่านหญิงของลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นมารดาของพระราชินี และมาถึงตอนนี้เขายังได้เห็นข้ากลายเป็นคนทรยศอีกด้วย

น้องชายของนาง เอ็ดมัวร์ แต่งตั้งให้เซอร์เดสมอนด์เป็นผู้ปกครองปราสาทริเวอร์รันก่อนเดินทางไปรบ นั่นทำให้เขาต้องจัดการกับการกระทำผิดของนาง เขาบรรเทาความกระอักกระอ่วนด้วยการนำพ่อบ้านของบิดานางมาด้วย อุเชอไรดิส เวย์น ผู้บูดบึ้ง ชายทั้งสองยืนและมองนาง เซอร์เดสมอนด์ซึ่งเป็นชายร่างกำยำ ใบหน้าแดง ดูเกือบจะตก ขณะที่อยู่เชอไรดิสดูจริงจัง ฝ่ายผมมและตรอมตรม ต่างฝ่ายต่างรอให้อีกฝ่ายเอ่ยปาก พวกเขาชอบชีวิตรับใช้พ่อข้า และข้ากลับตอบแทนพวกเขาด้วยความอัปยศ แคทลีนคิดอย่างเหนืออย่า

“ลูกชายสองคนของท่าน” เซอร์เดสมอนด์เอ่ยขึ้นในที่สุด “เมสเตอร์ไวแมนบอกเราแล้ว หนุ่มน้อยที่น่าสงสาร เลวร้ายเหลือเกิน เลวร้ายจริงๆ แต่...”

“เราเศร้าใจไปกับท่านด้วยนะขอรับ ท่านหญิงของข้า” อุเชอไรดิส เวย์นเอ่ย “คนทั้งริเวอร์รันพลอยโศกตรมไปกับท่านหมด แต่...”

“ข้านี้คงทำให้ท่านแทบบ้า” เซอร์เดสมอนด์พูดแทรก “ความบ้าจากความโศกเศร้า ความบ้าของคนเป็นแม่ คนจะเข้าใจ ท่านไม่รู้หรอกว่า...”

“ข้ารู้” แคทลินบอกอย่างหนักแน่น “ข้าเข้าใจดีว่าข้ากำลังทำอะไรและรู้ด้วยว่ามันคือการทรยศ ถ้าท่านไม่ลงโทษข้า ผู้คนจะเชื่อว่าเราสมรู้ร่วมคิดกัน บ่อยครั้งจะมี แลนนิสเตอร์ นั่นเป็นการกระทำของข้าเองและของข้าเพียงผู้เดียว และข้าจะต้องรับโทษคนเดียว นำข้าไปใส่ตรวนเปล่าของผู้ปลงพระชนม์พระราชอาเถาะ ข้าจะสวมมันอย่างภาคภูมิใจหากต้องเป็นเช่นนั้น”

“ตรวนนั้นหรือ” คำนั้นดูจะทำให้เซอร์เดสมอนด์ผู้นำสงสารตกใจ “สำหรับมารดาของพระราชอาเถาะและธิดาของนายข้าน่ะหรือ เป็นไปไม่ได้”

“บางที” พ่อบ้านอูเธอไรดิส เวย์น เอ่ย “ท่านหญิงอาจยอมถูกกักบริเวณในห้องพักจนกว่าเซอร์เอ็ดมัวร์จะกลับ ใช้เวลาอยู่ตามลำพังเพื่อสวดภาวนาให้บุตรชายที่ถูกล้างหาวระมั่ง”

“กักบริเวณ อา จริงลี” เซอร์เดสมอนด์ว่า “กักบริเวณในห้องขังบนหอคอย น่าจะใช้ได้”

“ถ้าข้าจะต้องถูกกักบริเวณ ขอเป็นในห้องพักของพ่อข้าเถาะ ข้าจะได้อยู่เป็นเพื่อนท่านในวาระสุดท้ายของชีวิต”

เซอร์เดสมอนด์พิจารณาครุ่นหนึ่ง “ก็ได้ ท่านจะไม่ขาดความสุขสบายและความเอื้อเฟื้อ แต่ไม่สามารถไปไหนมาไหนในปราสาทตามใจได้ วิหารนั้นไปได้ตามประสงค์ แต่นอกเหนือจากนี้ ขอให้ท่านอยู่ในห้องพักของลอร์ดฮอสเตอร์จนกว่าลอร์ดเอ็ดมัวร์จะกลับ”

“ตามที่ท่านต้องการ” น้องชายของนางไม่ได้เป็นลอร์ดในระหว่างที่บิดายังมีชีวิตอยู่ แต่แคทลินไม่ได้แก้คำพูดของเธอ “วางยามเฝ้าข้าด้วยถ้าท่านจำเป็นต้องทำ แต่ข้ารับรองกับท่านว่าจะไม่พยายามหนี”

เซอร์เดสมอนด์พยักหน้า เห็นได้ชัดว่าพอใจที่งานอันไม่พึงประสงค์นี้เสร็จสิ้นลง แต่อูเธอไรดิส เวย์น ผู้มีตาเศร้าสร้อย อยู่ต่ออีกครุ่นหนึ่งหลังผู้ปกครองปราสาทขอตัวออกไปแล้ว “ท่านทำเรื่องหนักหนาสาหัสนัก ท่านหญิงแต่สูญเสียเปล่าทั้งสิ้น เซอร์เดสมอนด์ส่งเซอร์โรบิน ไรเกอร์ ออกตามเพื่อนตัวผู้ปลงพระชนม์พระราชอาเถาะกลับมา...หรือถ้าทำไม่ได้ ก็นำศิระเขามาแทน”

แคทลินไม่ได้คาดหวังอะไรที่น้อยกว่านี้ ขอเทพันกรรมมอบพลังกำลังให้แขนที่ถือนดาของเจ้าเอ็ด เบรียนน์ นางสวดภาวนา นางทำทุกอย่างที่สามารถ

ทำได้แล้ว ไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกนอกจากการตั้งความหวัง

ของใช้ของนางถูกย้ายไปไว้ในห้องนอนของบิดา ซึ่งเตียงนอนมีผ้ามัดพาดานที่นางถือกำเนิดตั้งตระหง่าน เสาเตียงสลักเป็นรูปปลาเทราต์กระโจน บิดาของนางถูกย้ายลงมาครึ่งชั้น เตียงคนป่วยวางอยู่หน้าระเบียงสามเหลี่ยมของห้องรับแสงอาทิตย์ เพื่อให้เรามองเห็นแม่น้ำที่รักยิ่งเสมอมา

ลอร์ดฮอสเตอร์กำลังหลับตอนแคทลินเดินเข้าไป นางเดินออกไปยังระเบียงและยื่นเท้ามือข้างหนึ่งบนราวหินหยาบๆ ถัดจากบริเวณปลายแหลมของปราสาท แม่น้ำหินคะม้ออันเชี่ยวแรงไหลมาบรรจบกับแม่น้ำงามแดงอันเอื่อยไหล และนางก็มองตามน้ำไปได้ไกล *ถ้าเรือที่ใบลายทางแล่นมาจากตะวันออก นั่นคือเซอร์โรบินกลับมา* ตอนนั้นพื้นผิวน้ำว่างเปล่า นางขอคุณทวยเทพสำหรับเรื่องนั้น และเดินกลับเข้าห้องไปนั่งเป็นเพื่อนบิดา

แคทลินไม่อาจบอกได้ว่าลอร์ดฮอสเตอร์รู้หรือไม่ว่านางอยู่ที่นั่น หรือการปรากฏตัวของนางทำให้เขาสบายใจหรือเปล่า แต่นางรู้สึกสงบที่ได้อยู่กับบิดา *ท่านพ่อจะว่าอย่างไรบ้างหนอถ้ารู้ว่าข้าทำผิดอะไร ท่านพ่อ* นางนึกสงสัย *ท่านจะทำอย่างไรที่ข้าทำหรือเปล่า ถ้าข้ากับไลซาตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู หรือท่านจะประณามข้าเช่นกันและเรียกมันว่าความบ้าคลั่งของคนเป็นแม่*

มีกลิ่นความตายอยู่ในห้อง กลิ่นหนักหน่วง หวาน เฝื่อน และอ้อยอิ่ง เตือนให้นางนึกถึงลูกชายสองคนที่นางสูญเสียไป แบนรผู้อ่อนหวานกับริกคอนน้อย ถูกฆ่าด้วยน้ำมือของธ็อน เกรย์จอย ผู้อยู่ในอุปถัมภ์ของเน็ด นางยังคงโศกเศร้าถึงเน็ด นางจะโศกเศร้าถึงเขาเสมอ แต่การสูญเสียลูกไปด้วยนั้น... “เป็นความโหดร้ายใหญ่หลวงที่ต้องเสียลูก” นางกระซิบแผ่วเบา กับตัวเองมากกว่าพูดกับบิดา

ลอร์ดฮอสเตอร์ลืมหันขึ้น “แทนซี” เขาส่งเสียงแหบๆ ที่เจือความเจ็บปวด

พ่อจำข้าไม่ได้ แคทลินชินแล้วที่บิดาคิดว่านางเป็นแม่หรือไลซา น้องสาว แต่แทนซีเป็นชื่อที่แปลกหู “นี่แคทลิน” นางบอก “แคทเอง ท่านพ่อ”

“ยกโทษให้ข้า...เลือด...โอ...ได้โปรด...แทนซี...”

เป็นไปได้หรือที่บิดานางจะมีผู้หญิงอื่นในชีวิต หญิงชาวบ้านที่ไหนสักแห่ง

ที่เขาปลั่งเปลอยามหนุ่มกระมัง หรือว่าท่านพ่อจะแสวงหาความอบอุ่นจาก
อ้อมกอดของหญิงรับใช้สักคนหลังท่านแม่ตาย นี่เป็นความคิดพิลึกพิลั่น
ชวนให้ไม่สบายใจ ทันใดนั้นนางก็รู้สึกราวกับว่านางไม่รู้จักบิดาของนางเลย
“ใครคือแทนซี นายข้า ท่านอยากให้ข้าส่งคนไปตามนางไหม ท่านพ่อ ข้าจะ
หาตัวนางได้ที่ไหน นางยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

ลอร์ดฮอสเตอร์คราง “ตาย” มือของเขาไขว่คว้ามือนาง “เดี๋ยวเจ้าก็
จะมีคนอื่น ๆ อีก...เด็กน้อยน่ารักและสืบเชื้อสายที่แท้”

คนอื่น ๆ นั้นหรือ แคทลินคิด ท่านพ่อลืมนไปแล้วหรือว่าเน็ตตายแล้ว
หรือท่านยังคงพูดกับแทนซี หรือตอนนี้ท่านพ่อพูดกับข้า หรือไลซา หรือ
ท่านแม่กันนะ

เมื่อเขาไอ เสมหะมีเลือดปนออกมา เขากำนิ่วนางไว้ “...เป็นเมียที่ดี
และทวยเทพจะอำนวยการเจ้า...ลูกชาย...ลูกชายผู้มีเชื้อแถว...อ๊าา” ระลอก
แห่งความเจ็บปวดฉับพลันทำให้มือของลอร์ดฮอสเตอร์บีบแน่น นิ้วเขาจิกมือ
นางและส่งเสียงร้องเสียงเครื่องออกมา

เมสเตอร์ไวแมนเข้ามาอย่างรวดเร็ว เพื่อผสมนมฝิ่นอีกขนาดและช่วย
ให้ลอร์ดของเขาพักผ่อนลงไปในไม่ช้า ลอร์ดฮอสเตอร์ ทัลลี ก็กลับสู่ห้วง
นิทราสนิทอีกครั้ง

“ท่านพ่อถามหาหญิงผู้หนึ่ง” แคทลินเอ่ยขึ้น “ชื่อแทนซี”

“แทนซีหรือซอร์บ” เมสเตอร์มองนางด้วยสายตาว่างเปล่า

“ท่านไม่รู้จักใครชื่อนี้เลยหรือ สาวใช้ หญิงจากหมู่บ้านใกล้เคียง บางที
อาจเป็นใครบางคนจากหลายปีก่อน” แคทลินไปจากปราสาทริเวอร์รันเนิ่นนาน
เหลือเกิน

“ไม่เลย ท่านหญิงของข้า ข้าจะลองถามดู ถ้าท่านต้องการ อุเธอไรดิส
เวย์น น่าจะต้องรู้แน่ถ้ามีคนชื่อนี้เคยทำงานที่ริเวอร์รัน ท่านบอกว่าแทนซีใช้ไหม
พวกชาวบ้านชอบตั้งชื่อลูกสาวตามดอกไม้และสมุนไพร” เมสเตอร์ท่าทาง
ครุ่นคิด “มีแม่ม่ายคนหนึ่ง ข้าจำได้ นางเคยมาที่ปราสาทเพื่อถามว่ามีรองเท้า
เก่าที่ต้องเปลี่ยนพื้นใหม่ไหม นางชื่อแทนซี ตอนนั้นพอมาลองคิดๆดูแล้ว เอ
หรือจะเป็นแพนซี อะไรทำนองนั้น แต่นางไม่ได้มาตั้งหลายปีแล้ว...”

“นางชื่อไวโอเล็ต” แคทลินซึ่งจำหญิงชราได้ดีบอก

“เช่นนั้นหรือ” เมสเตอร์มีสีหน้าขอโทษขอโพย “ขออภัยเถอะ ท่านหญิงแคทลิน แต่ข้าคงต้องขอตัวก่อน เซอร์เดสมอนด์บัญญัติให้เราสนทนากับท่านเฉพาะแค่นั้นที่กำหนดเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็ต้องทำตามที่เขาบัญญัติ” แคทลินไม่อาจตำหนิเซอร์เดสมอนด์ได้ นางทำให้เขามีเหตุผลน้อยมากที่จะไว้ใจนาง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาย่อมกริ่งเกรงว่านางอาจใช้ความจงรักภักดีที่คนจำนวนมากในปราสาทยังรู้สึกต่อธิดาของท่านลอร์ดเพื่อทำผิดต่อไปอีก *อย่างน้อยข้าก็ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับสงคราม* นางบอกตัวเอง *แม้จะแค่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวก็ตาม*

หลังจากเมสเตอร์ออกไปแล้ว นางก็สวมผ้าคลุมไหล่ผ้าขนสัตว์และก้าวออกไปบนระเบียงอีกครั้ง แสงอาทิตย์ทอประกายบนแม่น้ำ ฉาบพื้นผิวน้ำที่ไหลผ่านหน้าปราสาทให้เป็นสีทอง แคทลินยกมือป้องตาจากแสงจ้านั้น มองหาใบเรือในระยะไกล หวังเกรงว่าจะเห็น แต่ไม่มีอะไรเลย และการไม่มีอะไรก็หมายความว่าความหวังของนางยังคงอยู่

ตลอดวันนั้นนางเฝ้ามอง และล่องลอยไปถึงตอนกลางคืนด้วย จนกระทั่งปวดขาจากการยืนนั้น นกเรเวนตัวหนึ่งมาถึงปราสาทตอนเย็น กระพือปีกสีดำใหญ่ไปยังกรงนก *ปีกดำนำข่าวร้าย* นางคิด นึกถึงนกตัวล่าสุดที่บินมาและข่าวร้ายจากที่มันนำมา

เมสเตอร์ไวแมนกลับมาตอนคำเพื่อดูแลอาการลอร์ดทัลลีและนำอาหารค่าง่ายๆ ซึ่งเป็นขนมปัง เนยแข็ง และเนื้อต้มกับหัวผักกาดมาให้แคทลิน “ข้าพูดกับอูเธอไรตัสแล้ว ท่านหญิงของข้า เขาค่อนข้างแน่ใจว่าไม่มีหญิงชื่อแทนซีที่ริเวอร์รันในช่วงที่เขาทำงานที่นี่”

“ข้าเห็นเรเวนตัวหนึ่งบินมาวันนี้ เจมิถูกจับตัวได้อีกใช้ไหม” *หรือถูกฆ่าตาย ทวยเทพอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย*

“ไม่ใช่หรอก ท่านหญิง เราไม่ได้ข่าวผู้ปลงพระชนม์พระราชา”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงเป็นการรบอีกที เอ็ดมัวร์มีปัญหาคือ หรือว่ารอบบัพได้โปรดเถอะ ช่วยเมตตาคลายความกลัวให้ข้าที”

“ท่านหญิง ข้าไม่ควร...” ไวแมนชำเลืองไปรอบตัว ราวกับดูให้แน่ใจว่า

ไม่มีใครอื่นอยู่ในห้อง “ลอร์ดไทวินออกจากเขตลุ่มแม่น้ำแล้ว เหตุการณ์ที่บริเวณทำน้ำตื้นเงียบสงบ”

“ถ้าอย่างนั้นเรเวนตัวนั้นมาจากไหน”

“จากทางตะวันตก” เขาตอบขณะสาละวอนอยู่กับผ้าห่มของลอร์ดฮอสเตอร์และไม่ยอมสบตานาง

“ข่าวจากรอบบิ้งันหรือ”

เขาลังเล “ใช่แล้ว ท่านหญิง”

“มีอะไรไม่ดีแน่” นางรู้จากท่าทางของเขา เขากำลังซ่อนอะไรบางอย่างจากนาง “บอกข้าเถอะ รอบบิ้งันใหม่ เขาได้รับบาดเจ็บหรือ” *อย่าตายนะ ทวยเทพโปรดเมตตาเถิด ได้โปรดอย่าบอกข้าว่าเขาตายแล้ว*

“ฝ่าบาทได้รับบาดเจ็บจากการบุกโจมตีแคริก” เมสเตอร์ไวแมนตอบยังคงหลบตา “แต่เขียนมาว่าไม่มีสาเหตุให้ต้องเป็นห้วงและหวังว่าจะได้กลับมาในเร็ววัน”

“บาดเจ็บี่ บาดเจ็บแบบไหน รุนแรงแค่ไหน”

“เขาเขียนว่าไม่มีสาเหตุให้ต้องเป็นห้วง”

“การบาดเจ็บทุกอย่างล้วนทำให้ข้าเป็นห้วงทั้งนั้น เขาได้รับการดูแลใช่ใหม”

“ข้าแน่ใจซื่อนั้น เมสเตอร์ที่แคริกจะดูแลเขาอย่างดี ข้าไม่สงสัยเลย”

“เขาบาดเจ็บที่ไหน”

“ท่านหญิงของข้า ข้าได้รับคำสั่งห้ามสนทนากับท่าน ข้าขออภัย” ไวแมนเก็บรวบรวมยาและรีบร้อนออกไป แคทลินถูกทิ้งไว้ตามลำพังกับบิดาอีกครั้งหนึ่ง นมผื่นทำงานได้ผล และลอร์ดฮอสเตอร์ก็จมอยู่ในห้วงนิทราสนิท น้ำลายไหลออกมาเป็นเส้นบางๆ จากมุมปากที่เผยออ้าและทำให้หมอนเปียก แคทลินหยิบผ้าลินินผืนหนึ่งมาเช็ดออกอย่างนุ่มนวล เมื่อนางสัมผัสตัวลอร์ดฮอสเตอร์ก็คราง “ยกโทษให้ข้า” เขาเอ่ยแผ่วเบาจนนางแทบไม่ได้ยิน “แทนซี... เลือด... เลือด... ทวยเทพโปรดเมตตา...”

ถ้อยคำของบิดารบกวโนใจนางมากกว่าที่นางจะบอกได้ แม้นางจะไม่เข้าใจอะไรเลย เลือด นางคิด กลับมาที่เลือดทุกครั้งเลยหรือ ท่านพ่อ หญิงผู้นี้

คือใคร แล้วท่านทำอะไรต่อนางจนต้องการคำให้อภัยมากขนาดนั้น!

คืนนั้นแคลิณนอนหลับไม่สนิท ถูกความฝันไร้รูปร่างถึงลูกๆ ทั้งคนที่สูญหายและตายจาก หลอกหลอน เน้นนานก่อนถึงเช้าวันใหม่ นางตื่นนอน โดยมีคำพูดของบิดาสะท้อนก้องอยู่ในหู เด็กน้อยน่ารัก และมีเชื้อสาย...ทำไมท่านพ่อถึงพูดแบบนี้ ถ้าไม่ใช่...เป็นไปได้ไหมที่ท่านมีลูกนอกสมรสกับหญิงที่ชื่อแทนซีคนนี้ นางไม่อาจเชื่อเรื่องนี้ได้ น้องชายของนางเอ็ดมัวร์ลี นางจะไม่แปลกใจเลยที่ได้รู้ว่าเอ็ดมัวร์มีลูกแท้ๆ เกินสิบคน แต่ไม่ใช่บิดาของนาง ไม่ใช่โลร์ดฮอสเตอร์ ทัลลี ไม่มีวัน

หรือแทนซีจะเป็นชื่อเล่นที่ท่านพ่อเรียกไลซา เหมือนที่ท่านเรียกข้าว่า แคท โลร์ดฮอสเตอร์เคยเข้าใจผิดคิดว่านางเป็นน้องสาวมาก่อน เจ้าจะมีคนอื่น ๆ อีก ท่านบอก เด็กน้อยน่ารักและมีเชื้อสาย ไลซาเคยแค้นทำครั้งสองครั้งที่เอียร์ สามครั้งที่คิงส์แลนด์...แต่ไม่เคยที่ริเวอร์รันให้โลร์ดฮอสเตอร์ปลอมโยนนางได้ ไม่เคย เว้นแต่...เว้นแต่นางจะตั้งครมภ์ในครั้งแรกนั้น...

นางกับน้องสาวแต่งงานวันเดียวกัน และอยู่ในความดูแลของบิดาเมื่อสามปีของพวกนางขึ้นมาเข้าร่วมศึกกบฏของโรเบิร์ต หลังจากนั้น เมื่อระดูเดือนของพวกนางไม่มาตามกำหนด ไลซาก็พำพุดอย่างมีความสุขถึงลูกชายที่นางแน่ใจเหลือเกินว่าอยู่ในครรภ์ของตนกับพี่สาว “ลูกชายของท่านจะเป็นทายาทของวินเทอร์เฟล ส่วนของข้าจะเป็นทายาทของเอียร์ โอ พวกเขาจะเป็นเพื่อนสนิทกัน เหมือนเน็ดของท่านกับโลร์ดโรเบิร์ต เป็นพี่น้องกันมากกว่าลูกพี่ลูกน้อง จริงๆนะ ข้ารู้” นางมีความสุขเหลือเกิน

แต่ระดูของไลซามาหลังจากนั้นไม่นาน และความสุขทั้งมวลก็เหือดหายจากตัวนาง แคลลินคิดเสมอว่าระดูของไลซาก็แค่มาช้าไปหน่อย แต่หากนางตั้งครมภ์จริงๆแล้ว...

นางจำครั้งแรกที่ส่งรอบบีให้น้องสาวอุ้มได้ ตัวเล็ก หน้าแดง และร้องไห้จ้า แม้แต่ตอนนั้นก็แข็งแรงและมีชีวิตชีวา แคลลินวางทารกในอ้อมแขนของน้องสาวไม่ทันไร ไลซาก็น้ำตานองหน้า นางรีบยึดเยียดทารกคืนให้แคลลินและหนีไป

ถ้านางเคยเสียลูกมาก่อน นั่นอาจอธิบายคำพูดของท่านพ่อได้ และ

อะไรอีกมากมายนอกจากนั้น...การจับคู่ไลซากับลอร์ดแอร์วินเกิดขึ้นอย่างรีบเร่ง และจอนก็เป็นชายแก่แก่กระทั่งตอนนั้น แก่กว่าบิดาของพวกนางเสียอีก ชายแก่ไร้ทายาท ภรรยาสองคนแรกของเขาไม่มีลูก ลูกชายของน้องชายเขา ถูกสังหารพร้อมกับแบรนดอน สตาร์ค ที่คิงส์แลนดิ้ง ลูกพี่ลูกน้องผู้กล้าหาญของเขาหรือก็ตายในการรบแห่งเบลล์ เขาต้องมีภรรยาสาวถ้าปรารถนาให้ตระกูลแอร์วินสืบทอดต่อไป...ภรรยาสาวที่รู้ว่ามิลูกได้

แคทลินลูกชิ้น คว่าเลื้อคลุ้มมาสวม และลงบันไดไปยังห้องรับแสงอาทิตย์ที่มีดลง และยืนอยู่เหนือบิดา รู้สึกกลัวจับใจ “ท่านพ่อ” นางเอ่ย “ท่านพ่อ ข้ารู้ว่าท่านทำอะไร” นางไม่ใช่เจ้าสาวไร้เดียงสาที่มีแต่ความฝันเพื่ออีกต่อไป นางเป็นแม่มา ยคนทรยศ แม่ผู้โศกเศร้า และฉลาด ฉลาดในวิถีทางของโลก “ท่านบังคับให้เขาต้องรับนางไว้” นางกระซิบ “ไลซาคือสิ่งที่จอน แอร์วิน ต้องจ่ายเพื่อแลกกับดาบและหอกของตระกูลทอลล์”

มิน่าเล่าการแต่งงานของน้องสาวนางจึงไว้รักยิ่งนัก ตระกูลแอร์วินนั้นภาคภูมิใจและเจ้ายศเจ้าอย่าง ลอร์ดจอนอาจแต่งงานกับไลซาเพื่อให้ตระกูลทอลล์ต้องร่วมมือในการก่อกบฏและด้วยความหวังว่าจะได้บุตรชาย แต่เขาคงจะรักผู้หญิงที่แต่งงานกับเขาอย่างมีมลทินและไม่เต็มใจได้ยาก แน่หนอนว่าเขาคงมีเมตตาและไม่บกรพร้องต่อหน้าที่ ไซ แต่ไลซาต้องการความอบอุ่น

วันรุ่งขึ้น ขณะรับประทานอาหารเช้า แคทลินก็ขอปากกาขนนกกับกระดาษและเริ่มเขียนจดหมายถึงน้องสาวในแคว้นหุบเขาแห่งแอร์วิน นางบอกไลซาเรื่องแบรนกับริกคอน พยายามหาคำพูดเหมาะสมๆ แต่ส่วนใหญ่นางเล่าเรื่องบิดา ความคิดของท่านพ่อล้วนวนเวียนอยู่กับความผิดที่ท่านกระทำต่อเจ้า ในเมื่อบัดนี้ท่านเหลือเวลาน้อยแล้ว เมสเตอร์ไวแมนบอกว่าไม่กล้าปรุณนมฝันให้แรงไปกว่านี้ ถึงเวลาแล้วที่ท่านพ่อจะต้องวางดาบและโล่ ถึงเวลาที่ท่านจะต้องพัก แต่กระนั้นท่านก็ยังสู้ต่อไปอย่างหมั่นเคร้า ไม่ยอมแพ้ ข้าคิดว่าเพื่อเจ้านะ ท่านพ่อต้องการคำอภัยจากเจ้า สงครามทำให้หนทางจากเอียร์มาริเวอร์รันอันตราย ข้ารู้ แต่แน่นอนว่ากองกำลังแข็งแกร่งของเหล่าอัศวินยอมพาเจ้าผ่านเทือกเขาจันทรามาได้อย่างปลอดภัย คนลี้ภัยหรือลี้กพัน และถ้าเจ้ามาเองไม่ได้ อย่างน้อยก็น่าจะเขียนถึงท่านพ่อสักหน่อย

การแสดงความรักแค่นี้ก็ไม่ค่าเพื่อให้ท่านตายตาหลับ เขียนสิ่งที่เจ้าอยากเขียน และข้าจะอ่านให้ท่านพ่อกฟัง ท่านจะได้จากไปอย่างสงบ

แม้กระทั่งตอนวางปากกาখনกและขอขี้ผึ้งปิดผนึก แคทลินก็รู้สึกว่าจะจดหมายฉบับนี้น่าจะเล็กน้อยเกินไปและสายเกินไป เมสเตอร์ไวแมนไม่เชื่อว่าลอร์ดฮอสเตอร์จะรั้งรออยู่นานพอให้นักเรเวนบินไปถึงเอียร์และกลับมาได้ แม้เขาจะพูดทำนองเดียวกันนี้มาก่อน...คนตระกูลทลลีไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรอก ไม่ว่าแนวโน้มจะเป็นอย่างไร เมื่อส่งแผ่นหนังให้เมสเตอร์แล้ว แคทลินก็ไปวิหารและจุดเทียนบวงสรวงเทพบิดาเบื้องบนเพื่อบิดาของนาง จุดเทียนเล่มที่สองบูชาเทพหญิงชรา ผู้ปล่อยให้เรเวนตัวแรกเข้ามายังโลกเมื่อนางลอบมองผ่านประตูแห่งความตาย และเทียนเล่มที่สามแด่เทพมารดา สำหรับไอซาและลูกๆ ทุกคนที่นางกับไอซาสูญเสียไป

ต่อมาในวันนั้น ขณะที่นางนั่งอยู่ข้างเตียงของลอร์ดฮอสเตอร์กับหนังสืออ่านข้อความเดียวเข้าไปเข้ามา นางก็ได้ยินเสียงดังและเสียงประโคมแตร เซอร์โรบิน นางนึกทันทีและผงะหนึ นางไปที่กระเบื้อง แต่มองไม่เห็นอะไรที่แม่น้ำ แต่นางได้ยินเสียงชัดเจนขึ้นจากข้างนอก เสียงม้ามากมายหลายตัว เสียงเกราะกระทบกัน และเสียงโห่ร้องตรงนั้นตรงนี้ แคทลินเดินขึ้นบันไดวนไปยังหลังคาป้อม เซอร์เดสมอนด์ไม่ได้ห้ามข้าขึ้นหลังคา นางบอกตัวเองขณะที่ไต่ขึ้นไป

เสียงนั้นมาจากอีกด้านของปราสาท ทางประตูใหญ่ คนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูเหล็กขณะที่ประตูเลื่อนขึ้นด้วยอาการกระตุกสั้น ในทุ่งถัดออกไปนอกปราสาทมีคนขี่ม้าหลายร้อยคน เมื่อลมพัด ชงของพวกเขาที่สะบัดไหว และนางตัวสั่นด้วยความโล่งใจเมื่อเห็นปลาเทราต์กระโจนอันเป็นสัญลักษณ์ของริเวอร์รัน เอ็ดมัวร์

ผ่านไปสองชั่วโมงกว่าเขาจะเห็นว่าสมควรแก่เวลาที่จะมาพบนาง ถึงตอนนั้น ปราสาทก็อึงคะนึงด้วยเสียงของการพบปะกันอีกครั้งเมื่อพวกทหารสวมกอดเมียและลูกที่พวกเขาทิ้งไว้ข้างหลัง เรเวนสามตัวบินออกจากกรงปีกสีดำขยับโบกขณะพวกมันออกบิน แคทลินมองจากระเบียงห้องบิดา นางได้สระผม เปลี่ยนเสื้อผ้า และเตรียมตัวรับคำตำหนิของน้องชาย...ถึงกระนั้น การรอคอยก็ยังทรมาณ

เมื่อในที่สุดนางได้ยินเสียงดังหน้าประตู นางก็นั่งลงและประสานมือบนตัก โคลนสีแดงแห่งกรุงเประรองเท้าบู๊ต เกราะขา และเสื้อคลุมของเอ็ดมัวร์ หากมองดูเขา จะไม่มีใครคิดว่าเขาชนะศึกกลับมา เขามอมและร่วงโรย แก้มซีดซีขาว เครารุงรัง และดวงตาสุกใสเกินไป

“เอ็ดมัวร์” แคทลินเอ่ยด้วยความกังวล “เจ้าดูแย่งจัง เกิดอะไรขึ้น พวกแลนนิสเตอร์ข้ามแม่น้ำได้งั้นหรือ”

“ข้าไล่พวกมันกลับไปได้ ลอร์ดไทวิน, เกรกอร์ คลิเกน, อัดดัม มาร์แบรนต์ ข้าขับไล่พวกมันไปได้ แต่สแตนนิส...” เขาทำหน้าแบ่

“สแตนนิสหรือ สแตนนิสทำไม”

“เขาแพ้กัรบที่คิงส์แลนดิง” เอ็ดมัวร์พูดอย่างไม่พอใจ “กองเรือของเขาถูกเผา กองทัพของเขาถูกตีแตกพ่าย”

ชัยชนะของแลนนิสเตอร์เป็นข่าวร้าย แต่แคทลินไม่อาจผิดหวังอย่างน้องชายที่แสดงออกชัดเจนได้ นางยังคงฝันร้ายถึงเงาที่นางเห็นเคลื่อนผ่านกระโถมของเรนลีและเลือดที่ไหลออกจากเกราะคอเหล็กกล้าของเขา “สแตนนิสไม่ได้เป็นมิตรกับเรามากไปกว่าลอร์ดไทวิน”

“พี่ไม่เข้าใจ ไชการ์เดินประกาศสวามิภักดิ์ต่อจอฟฟรีย์ ทางดอร์นก็เช่นกัน ทางใต้ทั้งหมด” เขาเม้มปาก “และ พี่ยังเห็นควรให้ปล่อยตัวผู้ปลงพระชนม์พระราชินี พี่ไม่มีสิทธิ์”

“ข้ามีสิทธิ์ของคนเป็นแม่” เสียงของนางสงบ แม่ข่าวเรื่องไชการ์เดินจะกระทบกระเทือนความหวังของรอบบ้อย่างรุนแรงก็ตาม แต่นางไม่อาจคิดเรื่องนั้นได้ในตอนนี้

“ไม่มีสิทธิ์” เอ็ดมัวร์เอ่ยซ้ำ “เขาเป็นเชลยของรอบบ้อย เชลยของ พระราชาของพี่ และรอบบ้อยสั่งให้ฆ่าดูแลเขาให้ปลอดภัย”

“เบรียนน์จะดูแลเขาให้ปลอดภัย นางสาบานกับดาบของนาง”

“ผู้หญิง คนนั้นนะหรือ”

“นางจะส่งเจมี้ไปถึงคิงส์แลนดิง และนำตัวอาร์ยากับซานซากลั้บมาหาเราอย่างปลอดภัย”

“เซอร์ซีจะไม่มีทางปล่อยทั้งสองมาหรอก”

“ไม่ใช่เซอร์ซี แต่เป็นที่เรียน เขาสาบานต่อหน้าคนทั้งราชสำนัก ผู้ปลงพระชนม์พระราชาก็สาบานเช่นกัน”

“คำพูดของเจมีนะเชื่อถือไม่ได้ ส่วนภูตน้อยนั้น ผู้คนพูดกันว่าโดนขวานจามศีร์ษะระหว่างการรบ เขาจะตายก่อนที่เบรียนนท์ของพี่จะไปถึงคิงส์-แลนดิงเสียอีก ถ้านางไปจนถึงได้นะนะ”

“ตายหรือ” ทวยเทพจะไร้มืดตาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ นางสู้อุตส่าห์ให้เจมีสาบานตั้งเป็นร้อยข้อ แต่คำสัญญาของน้องชายของเขาต่างหากที่นางฝากความหวังไว้

เอ็ดมัวร์มองไม่เห็นความทุกข์ตรมของนาง “เจมีเป็นความรับผิดชอบของข้า และข้าตั้งใจจะได้ตัวเขากลับมา ข้าส่งนกเรเวนไป...”

“ส่งเรเวนไปไหน ก็ตัว”

“สาม” เขาตอบ “เพื่อให้ข้อความไปถึงลอร์ดบอลตันแน่ๆ ไม่ว่าจะเส้นทางแม่น้ำหรือทางบก หนทางจาริเวอ์รันไปคิงส์แลนดิงอย่างไรก็ตามผ่านไปใกล้ฮาร์เรนฮอล”

“ฮาร์เรนฮอล” คำนั้นดูจะทำให้ห้องทั้งห้องมืดลง ความสะพรึงกลัวทำให้เสียงของนางเข้มข้นขณะเอ่ยว่า “เอ็ดมัวร์ รู้หรือเปล่าว่าเจ้าทำอะไรลงไป”

“ไม่ต้องกลัว ข้าไม่ได้พูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพี่ ข้าเขียนไปว่าเจมีหลบหนีและเสนอเหรียญมังกรหนึ่งพันเหรียญแลกกับการจับตัวเขากลับมา”

ยิ่งเลวร้ายไปกว่านี้ใหญ่ แคทลีนคิดอย่างสิ้นหวัง น้องชายข้านี้โง่แก่น้ำตาเอ่อคลอนัยน์ตานางทั้งที่ไม่ต้องการ “ถ้านี่คือการหนี” นางเอ่ยเสียงเบา “และไม่ใช้การแลกเปลี่ยนตัวประกัน แล้วทำไมพวกแลนนิสเตอร์ถึงจะยอมคืนลูกสาวข้าให้เบรียนนท์ล่ะ”

“เรื่องนั้นไม่มีทางเกิดขึ้นหรอก ผู้ปลงพระชนม์พระราชจะต้องกลับมาหาเรา ข้าจัดการให้มันเป็นอย่างนั้น”

“ทั้งหมดที่เจ้าจัดการก็คือข้าจะไม่มีทางได้เห็นหน้าลูกสาวอีก เบรียนนท์อาจพาเจมีไปถึงคิงส์แลนดิงอย่างปลอดภัยก็ได้... *ตราบเท่าที่ไม่มีใครตามล่าพวกเขา* แต่ตอนนี้...” แคทลีนไม่อาจพูดต่อได้ “ขอข้าอยู่ตามลำพังเถาะ

เอ็ดมัวร์” นางไม่มีสิทธิ์สั่งเขา ที่นี้ในปราสาทแห่งนี้ซึ่งจะตกเป็นของเขานะไม่ช้า แต่กระนั้นน้ำเสียงของนางก็เด็ดขาด “ปล่อยข้าไว้กับท่านพ่อและความทุกข์ตรมของข้าเถอะ ข้าไม่มีอะไรจะพูดกับเจ้าแล้ว ไปเถอะ ไปซะ” ทั้งหมดที่นางอยากทำก็คือนอนลง หลับตาและหลับไหล และภาวนาไม่ให้เห็นใครรายกล้า